

Đại Thiếu Gia Và Cô Gái Côn Đồ

Contents

Đại Thiếu Gia Và Cô Gái Côn Đồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8 - End	27

Đại Thiếu Gia Và Cô Gái Côn Đồ

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thieu-gia-va-co-gai-con-do>

1. Chương 1

ĐẠI THIẾU GIA & CÔ GÁI CÔN ĐỒ

Nếu... ngày hôm ấy, nó không gặp hắn ...

Nếu... ngày hôm ấy, nó không nhận lời “giúp đỡ” hắn ...

Thì có lẽ... cuộc đời nó sẽ không thay đổi theo một bước ngoặt “định mệnh” như vậy.

(Ảo tưởng thôi) .

Nó – là một con bé có khuôn mặt mộc baby khá xinh đẹp, nhưng lại bị gắn cái mác “côn đồ” từ ngay những ngày thuở nhỏ ...

Bởi – cô độc ...

Bởi – bị hắt hủi ...

Bởi – 1 lý do nào đó ... mà người ta biết đến nó như một đứa trẻ không có ba ...

Nó không thể để mình bị bắt nạt như thế mãi được ...

Gạt nước mắt sang một bên, con bé quyết định đứng lên ... và tạo nên một cuộc sống mới !

- Anh à ... tội nó trấn con búp bê của em ! – Con nhóc năm tuổi nước mắt ngấn dài, mếu máo chạy ra mách ông anh “đại ca” của nó ...

- Tự ra mà lấy lại đi – Chẳng thèm giúp con em, hắt buông ra một câu thật lạnh lùng =.=”!

- Nhưng ... em lấy bằng cách nào ... – Giương đôi mắt long lanh đắm nước lên nhìn thẳng anh, con nhóc lại nhăn nhó ...

- Đánh thẳng tội nó thì sẽ có ! – Hắt khẽ mỉm cười, rồi lấy tay xoa nhẹ lên đầu con bé, coi như một cách cổ vũ ^^!

- Dạ ! – Nó ngoan ngoãn gạt đầu rồi lon ton chạy ù đi về phía bọn nhóc ...

.....

Đứng chống nạnh sao cho thật là oai, “con bé mít ướt” hung hồn tuyên bố !!

- Trả tở Bé Gấu ngay, nếu các cậu không muốn bị ăn đòn !!!

Cả đám ngơ ngác nhìn con bé, lặng đi vài giây ... rồi cười phá lên mà chế nhạo.

Tên cầm đầu khệnh khạng bước về phía trước, mặt nghênh lên trông vênh thấy ghét -_-”!

- Đồ mít ướt! Hôm nay mày chán sống rồi hả ...

Bốp !!! Bất ngờ, tiếng đấm chắc nịch vang lên ngay khi thằng bé vừa mới dứt lời ...

Và kẻ ra tay không phải là ai khác – chính con nhóc mít ướt – nó chẳng thèm tát hay cẩu xé như lũ con gái ... mà nó đấm !!!

Máu đã ứa ra bên khóe mép ... thằng bé bần thần đến nỗi cứng đờ người trước cú đấm “đầy uy lực” của con bé.

Cả lũ trở mắt nhìn ... ngây người, rồi chẳng ai bảo ai, lập tức xông lên túm lấy con nhóc mà tra tấn ...

.....

[Mười lăm phút sau]

Xước xát đầy mình nhưng nó vẫn cố lết về, cầm Bé Gấu đã rách nát trong tay mà con bé vẫn cười toe sung sướng ...

- Anh à! Em “cứu” được Bé Gấu về rồi nè ^0^!!!

Thằng anh quay sang nhìn vẻ bầm dập của con bé, lòng hơi nhói lên một chút, nhưng vẫn lạnh lùng lôi chiếc đồng hồ bấm giờ ra mà chép miệng ...

- Mười ba phút hai mươi giây, thế này vẫn còn chậm lắm... Lần sau ...

- Lần sau em sẽ cố gắng ^^!!!

Thế đấy, nó chẳng chờ ai nói hết câu bao giờ ... bởi đoán trước được về sau rồi mà. Con bé lại nhe răng nhoeo cười rạng rỡ... cái vẻ hồn nhiên lúc đó của nó thật đáng yêu ... y một thiên thần.

[Mười hai năm sau]

Cuộc gặp gỡ định mệnh !

Cầm tờ giấy đình chỉ học một tuần trong tay mà con bé thở dài chán nản, lại thế rồi ... dư âm của mấy vụ oánh nhau ... -____-”!

Nhưng mà chẳng sao, chuyện này vẫn xảy ra như cơm bữa ... Chỉ có điều, mẹ mà biết, chắc hẳn sẽ đau lòng.

Tự hứa với lòng mình là sẽ không gây gổ nữa, bởi chỉ cần một lần tái phạm cuối cùng ... con bé bắt buộc phải chuyển trường

Ồi ! Bạn bè thân yêu :]] !

.....

Chiều tà thật dịu dàng trong ánh hoàng hôn chỉ còn len lỏi sau những rặng mây dần chuyển màu than tím. Lon ton dạo bước về phía sân sau, nơi có một chuồng thỏ mà nó đã đặt tên cho từng đứa ^-^ ! Tan học rồi, con bé sẽ ra thăm chúng.

Hít thở một hơi thật sâu sau khi đã dọn dẹp sạch sẽ chuồng thỏ rồi nào ^0^ !!

Nói là hình phạt đối với mọi người, nhưng nó vẫn thích công việc này lắm, vì nó yêu thỏ mà!

Chắc, điểm danh lại xem nào ...

“Bé Mi Mi, Bé Xi Xi, Bé Ki Ki ... (toàn vãn I) ... ”

Bống ...

Nó dẫn mặt ...

Ngớ người nhận ra ...

Thiếu mất một “bé” ...

Rồi lại giật mình thêm lần nữa ...

Khi phát hiện ra nó quên chưa cài cửa chuồng...

Trời ơi !!! Xổng mất bé OMaChi* rồi ... Làm sao ăn nói với cô chủ nhiệm đây!!!

(*OMaChi: Rất ngon , mà không sợ nóng !)

[Thực ra việc nuôi thỏ là trách nhiệm chung của cả trường, mỗi ngày sẽ do một lớp chăm lo việc dọn dẹp, tuần này là phiên của lớp nó ...]

.....

Đầu óc quay cuồng... Dường như mỗi lúc một trở nên hoang mang hơn ...

Tai ù ù đi vì hơi thở của gió ...

Nó vội vàng chạy toáng đi tìm ...

- OMaChi !!! OMaChi !!! Em ở đâu !!!!

Tiếng gọi của nó cứ lặp đi lặp lại như thế, âm thanh vang vọng cả một góc trường ... Nhưng ,rút cục ,đáp lại con bé ... chỉ là lời của gió khẽ lay lá xào xạc trong đêm tối ...

- Huhu... bắt lặc rồi... thế là mình để lặc mất bé OMaChi rồi ...

Một giọt nước mắt bất ngờ tràn ra khỏi khóe mắt rưng rưng đọng đầy của con bé ...

Nó giật mình nhận ra ... là mình đang khóc ... Khóc ỷ à ! Đã lâu lắm rồi chẳng thấy chuyện này ~__~ !

Vội vàng lấy tay gạt đi dòng nước mắt, nó khịt khịt mũi để lấy lại tinh thần rồi khoác chiếc balo hình con thỏ lên vai, lững thững ra về ... trong vô vọng.

Bất ngờ ... tiếng đấm đá của một đám thanh niên đang gây gổ đâu đó quanh đây khiến tay chân nó lại bắt đầu ... bứt rứt.

- Thôi nào, thôi nào! Bình tĩnh, hết sức bình tĩnh ... – Nó cố gắng thở thật chậm rồi tự nhủ với lòng mình như thế, vừa mới thề rồi cơ mà (_____)!

Thế nhưng ... Ô kìa ! Lạ chưa, chẳng phải phía đằng kia là thằng nhóc HiRuKi cùng đám đàn em của nó đang hội đồng bắt nạt “một bạn nào đó” hay sao. Hừm, thế là không được rồi, con bé lại chẹp miệng và bắt đầu tiến lên. Giúp người không phải là có tội, nó chúa ghét mấy thằng con nhà giàu thích cậy thế bắt nạt những học sinh “con nhà lành” – điển hình như nó!

Thấy người hoạn nạn mà không chịu ra tay giúp đỡ mới là ... đồ vô tâm ! Mà cái “tâm” của con bé thì cứ phải gọi là cao cả lắm lắm !!!

.....

Đứng chống nạnh sao cho thật là oai (vẫn cái trò cũ rích hồi con nít :]]), con bé trừng mắt nhìn quanh rồi hét lớn !!

- Cả đám con trai cậy đông hiếp yếu như thế mà không biết nhục à !!!

Tiếng con bé bắt ngờ vang lên đồng loạt khiến cả bọn ngơ ngác dừng tay, chúng quay sang nhìn nó rồi nhoen cười thật nham hiểm ...

Thằng HiKuRi khệnh khạng bước lên phía trước, khẽ nheo đôi mày sâu róm của mình lại mà chẹp miệng, cười khà ồ ...

- Hồ hồ ! Lại là mày hả ! Đứa con gái “côn đồ” ...

- Cho nó một trận đi đại ca !!! Chừa cái tội thích xen vào chuyện của người khác !!!

Mấy thằng đàn em đằng sau lại nhao nhao lên cổ vũ ...

Tiếng xì xào khiến nó bắt đầu nắm chặt bàn tay, run lên vì tức giận ...

Thằng “con nhà lành” nằm bệt dưới đất, mặt tái mét khi nghĩ đến những gì con bé sắp phải hứng chịu.

- Hoặc là ăn đòn chán rồi sẽ đến trò hành hạ thể xác ... hoặc ...

Khi mà những ý nghĩ vớ vẩn ấy của hắn còn chưa kịp chấm dứt ... thì ... nhìn xung quanh kia ... Con bé đang ra đòn chớp nhoáng !!

- Quái thật ! Cô ta là cái thứ gì mà mạnh thế !!! – Thằng “con nhà lành” thềm lồm bẫm trong đầu ...

.....

Chẳng chờ cho bọn con trai kịp đánh trả, ra đòn chẳng theo một chiêu thức võ học nào cả ! Chỉ có đám với đá, lợi thế của nó là đôi chân dài đầy “uy lực”. Con bé nhảy lên xoay người, đập mạnh vào yết hầu thằng HiKuRi rồi bắt ngờ quay lại, tung một cước giáng trời vào mặt thằng đàn em định tấn công từ phía sau !!!

Ko ai kịp đánh lén, gậy nó như ... có mắt vậy !!!!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả tội nó đã ngã gục xuống, thân xác bầm dập dưới chân con bé. Miệng lắp bắp xin tha rồi lết vội đi trước khi nó kịp lườm cái nữa đến lần thứ hai *_____*!!!

Sau khi đã xử lý xong xuôi cả đám “ô hợp” kia, con bé lại đưa mắt sang nhìn thằng nhóc “con nhà lành” khiến hắn giật bắn cả mình !

Chậm bước tiến tới trước mặt hắn, nó lặng lẽ đưa bàn tay bé nhỏ nhưng đầy sức mạnh của mình ra để kéo hắn dậy ...

Trong giây phút đó, hắn ngơ ngác nhìn ... cái vẻ đẹp mộc mạc nhưng vô cùng giản dị và trong sáng của con bé, tâm nhìn trực diện khiến trái tim hắn bất ngờ loạn nhịp ...

Bỗng, nó dừng lại hỏi ...

- Hey ! Sao anh lại bị tội nó oánh vậy !

Hắn thản nhiên trả lời , mà nhăn nhở hết mức có thể.

- À ... tại tôi cướp người yêu của tụi nó ^^ !

[Thả !!!]

Con bé ngớ người trước câu trả lời hết sức hờn nhiên của thằng “con nhà lành” ... Và rồi, ngay lập tức, nó sẵn sàng buông tay, mặc cho thằng bé vẫn còn đang trong trạng thái “giữa tầng không” .

Bất ngờ bị buông tay, hắn loạng choạng ngồi ngã cái “Uỵch !” xuống đất, xoa mông ê ẩm, thằng bé gào toáng lên có vẻ tức giận trông thấy

- Cô làm cái quái gì thế hả !!

- Đáng nhẽ ra tôi nên để anh ăn no đòn bởi tay bọn chúng ! Đồ con nhà giàu hợm hĩnh !!!

Nói rồi, nó lại lạnh lùng quay đi, lòng tức anh ách ...

- Hừ ... thì ra bọn chúng đều cùng một giuộc !!! Thế mà mình lại đi giúp cái loại người đó làm gì cơ chứ !!

.....

Ngơ ngác nhìn theo ... mà chẳng hiểu cái mô tê gì cả ~___~!

Tự dưng giận dữ rồi bỏ đi ... Con nhỏ đó ghét dân nhà giàu à o_O~! Hay là nó chưa đủ giàu :]] – Đó là tất cả những gì mà hắn nghĩ được trong đầu của một kẻ “nhà giàu hợm hĩnh”.

Chắc ! Nhưng mà không thể bỏ qua cơ hội làm quen với một “girl xinh” như thế được. Nghĩ rồi ... hắn vội vàng hét hải gọi với theo ...

- Heyyyyy !!! Cho xin cái tên được hem !!!

Con nhỏ lại lờ đi ...

Nó vẫn cứ tiếp tục rảo bước ... coi như câm điếc -___- !!

Mặc cho hắn kêu gọi khẩn cả cổ

Hồ hồ, đại gì mà khai chứ ... Nhỡ hắn chơi xấu, vác tên nó lên phòng giám thị tố cáo đánh nhau thì sao ...Quên đi !!!

Tưởng chừng, bơ là xong ...

Ai dè, bất ngờ ... tiếng hắn gọi nó vọng lên từ phía sau khiến con bé giật bắn cả mình !

- Kimio !!!! Kimio Aisawa !!!

.....

Gió vẫn không ngừng thổi...

Lá vẫn không ngừng rơi...

Và con bé thì đã phải dừng bước ...

Nó như chết đứng khi nghe hắn gọi đúng tên của mình !!!

Cái quái gì thế ?! Sao hắn lại có thể gọi đúng của nó được cơ chứ !!! Nó đã khai ra đâu ~___~!

Cuộc gặp gỡ định mệnh !

Nói rồi hắn lại lóc cóc chạy theo, nhăn nhở đưa cho con bé tờ giấy đình chỉ học một tuần ... có ghi tên học sinh vi phạm kỉ luật (___”)!!!

- Kimio Aisawa ! Tôi thấy nó được ghi trên tờ giấy này ... chắc hẳn là của cô ^^!

- Hờ, ” chắc hẳn là của cô ” – hắn cứ làm như là nó hư lắm ý !!!

Con bé khẽ chau mày, cau có ...

- Anh “chôm” được nó lúc nào đấy =.=”!

Hắn giật mình, vội chối đây đây rồi đưa tay chỉ về phía sân bóng sau trường ...

- Híc ! Không dám “chôm” đâu nha ! Tôi nhặt được ở phía đằng kia ! Chắc do vừa nãy cô ...

- Ồ ... Chắc do vừa nãy tôi oánh nhau với bọn thằng HiKuRi làm rơi đó ... Vậy ... Thôi nhớ ...

- Hơ ... thế là thôi luôn à ! - Tên nhà giàu đần mặt trước thái độ thản nhiên của con bé ~__~!

- Vậy còn muốn sao đây ... – Con bé lạnh lùng quay đầu lại, khẽ nhăn trán tỏ vẻ khó chịu ... muốn đấm lăm rồi đấy! Nó không thích phải tiếp xúc nhiều với “những kẻ như hắn”.

.....

2. Chương 2

Chợt, nhớ tới cuộc hẹn tối nay với lũ bạn nhà giàu phách lối của hắn – một buổi party mà không có “gái” đi cùng thì quả là mất mặt ... Mà... đứng ngay trước hắn đây ... Chẳng phải một “mỹ nhân” ?!

“Tên nhà giàu” (Cái tên mới mà con bé đặt cho hắn trong suy nghĩ của nó) khẽ nhếch môi cười nham hiểm * __* , rồi nhanh chóng đưa ra quyết định.

- Cô giúp tôi một chuyện được chứ ?!

Càng lúc càng bức mình với cái tên nhà giàu lăm chuyện, dai như đĩa này =.=”! Nó bắt đầu nắm chặt tay :]] ... giọng trầm xuống, có chút gằn gằn ...

- Chuyện gì ?!

Hắn lại hí hửng =.=”!

- Đi cùng tôi tới một cuộc party tối nay ^__^!

- ANH BỊ ĐIÊN À !!! – Con bé như muốn hét lên vào mặt hắn như vậy đấy ! Việc quái gì nó phải đi cùng hắn chứ !! Thế quá là ... bạn gái à ... Còn lâu đi ! Nó đưa ánh mắt sắc lạnh, quay lại nhìn hắn, giọng hững hờ .

- Sao tôi lại phải giúp anh !

- Vì nếu không, tôi sẽ báo cáo vụ đánh nhau ngày hôm nay của cô lên với phòng hội đồng ^__^!!!

Hờ ... Cái quái gì thế ... Minh giúp hắn ... rồi giờ thì hắn định lôi nó ra để giở trò à ... Hay thật !! Muốn cho tên này ăn đòn ngay lập tức quá ...

- Cứ việc ...

- Cô không sợ bị đuổi học à !

Nó vẫn cứ tỉnh bơ .

- Sao phải sợ ! Không anh thì cũng thằng HiKuRi, đằng nào mà chẳng bị đuổi !

Bống ...

Hắn thay đổi thái độ ...

Rất chi là nghiêm túc ...

Khiến con bé cũng phải “e hèm” suy nghĩ lại ...

- Nhưng nếu giúp tôi, cô sẽ không phải chuyển đi đâu hết !

Nó ngó người, khẽ nheo mày cười khẩy ...

- Đùa à ! Anh nghĩ anh là ai ...

- Tôi là ai ... tôi tự biết ! Hãy tin tôi !

“Hãy tin tôi ... ” – Nó không hiểu... vì sao ... lúc đó ... Nó lại quyết định tin hẳn ...

Nhưng, nó nghĩ tới mẹ ... Ừ thì ! Nó bị đuổi học, ko sao ... Nhưng chắc là mẹ sẽ buồn lắm, chuyển trường – sẽ lại tốn cả đồng tiền =.=”! Nó chỉ còn mẹ ... nó không muốn khiến mẹ phải bận tâm ...

- Ok ! Đi thi đi ! Anh mà giỏi trò gì thì ...

- Thôi biết rồi ... Cô mạnh lắm ! – Hắn cười khì khì ...

.....

Địa điểm tổ chức buổi party đêm ấy là một nơi tràn đầy ánh sáng và màu sắc ...

Tiếng nhạc khiêu vũ du dương như khiến nó hòa mình vào những thứ vô cùng sang trọng và hoa mỹ ... Đẹp thật ! Bảo sao ... Ông ta đã ra đi , rời mẹ con nó, đến với người đàn bà đó ... người đàn bà của một thế giới mới – thế giới của người giàu !

Lặng yên ngắm nhìn những “con công” khoác trên mình những bộ cánh rực rỡ đầy màu sắc mà có lẽ cả đời nó chẳng bao giờ mơ tới ... Bỗng, hắn tóm tay kéo vụt nó vào một căn phòng – mà nghe mấy người nhân viên nói đây là “phòng Vip” .

Căn phòng màu tím chỉ dành riêng cho các đại gia với những ánh đèn xanh đỏ liên tục nhấp nháy đến chóng cả mặt. Trong đó, hội tụ đủ những kẻ dị hợm, tóc tai bù xù đa sắc với khuyên bấm chẳng chịt trên các khuôn mặt khó ưa của mấy kẻ nhà giàu đang cười sằng sặc trên salon. Nó cũng tìm một chỗ để ngồi, gần hẳn. Con bé dường như trở nên rụt rè và ít nói hơn. Căn bản, nó không thuộc về nơi này.

Sự xuất hiện của hắn cùng nó có vẻ gây xôn xao cho lũ bạn, một tên đầu chỏm đỏ bỗng quay sang nhìn qua phía nó với ánh mắt đăm đăm rồi nheo mày cho ý kiến.

- Hờ hờ ! Kyoshi, cậu mới thay đổi khẩu vị đấy à ! Sao lại dắt cô em “bông lúa” này vào đây!

Cái gì ! “Bông lúa” ?!!! Thằng này thích chết à !!! Nó khê nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, đôi tay khê siết lại nhưng chưa muốn manh động. Trước những điệu cười khả ố của tụi con trai cùng lũ “girl cao cấp” bên cạnh, hắn lại ra vẻ nghiêm túc thấy gớm, mặt lạnh đi và giọng trùng xuống.

- Hờ hờ ! Thử bảo mấy cô người mẫu của cậu cởi bỏ cả “tàng” son phấn trên mặt ra xem ...lúc ý có bằng nổi một phần “bông lúa” kia ko !

Chỉ vài câu nói ngắn gọn, đã khiến cả lũ phải im re. Nó ngồi một mình, khê nhếch môi mỉm cười thích thú “hắn cũng biết đánh giá nhan sắc đấy chứ” .

.....

Khê nhấp chút rượu có vị hơi nồng, ngọt và cay lên miệng, nó cảm thấy cũng khá dễ uống, có lẽ vì vị nhẹ nhàng. Còn đang ngây ngất trong men rượu ... Bất chợt ! Con nhóc giật mình khi thấy bàn tay ai đó đang ... cố tình sờ vào vùng ngực của nó. Vội vàng hất mạnh ra rồi bẻ ngược lại lên tiếng “Crắc !!!” khiến tất cả ngỡ ngàng ... Con nhóc giận đến tái mặt còn cả lũ thì ngây người, mấy đứa con gái xì xào lên tiếng ...

- Cô ta làm cái quái gì thế nhỉ ...

- Làm cái quái gì ?!!! – Cậu đó đáng nhẽ phải để nó hét vào mặt thằng khốn kia chứ !!!

Thằng đầu chỏm vội vùng mạnh tay ra, giọng gằn gằn nhón nhó một cách khó chịu. Hắn quát lớn !!!

- Cô bị điên à !!! Cứ làm như mình trong sáng lắm ý !!!

- Tất nhiên !!! Tôi không như mấy người !!!

Nó hét lên trong sự tức giận và vô cùng thất vọng ... Hắn đâu rồi ... Vẫn còn ngồi kia... say bệt ra đấy ... y như một tên bặm rượu... hình ảnh mà nó vẫn còn nhớ về người bố khi còn năm tuổi lại chợt hiện lên trong kí ức ... Tiếng xì xào bàn tán của bọn con gái mặt hạng xung quanh cùng với hơi cay nồng của rượu khiến đầu óc con bé mỗi lúc một hoang mang... đôi mắt như nhòa dần đi vì choáng váng ...

- Không giống mới sợ chứ ... hờ hờ ... Đứa con gái nào ngồi đây mà chẳng là đồ hư hỏng ... còn cái quái gì nữa đâu mà phải sợ mất... ha ha ...

Tụi nó cười hô hố lên với nhau như thế mà không biết nhục sao ... Để cho tụi con trai giày vò thân xác, chắc tụi nó còn thấy ... sướng ! Phải , “sướng” vì được tiền, được vuốt ve cung phụng như những “quý bà rẻ rách” mà. Con nhóc thâm nghĩ trong đầu như thế khi thấy tụi nó chịu ngồi im cho tụi con trai đổ rượu lên ngực mà liếm láp ... thật là tởm !!! Cuộc sống của bọn nhà giàu hư đốn – đây là tất cả những gì khiến nó không muốn dính dáng tới chúng, cũng như cái kẻ đã mang con bé tới đây.

Bất ngờ, nó đứng phắt dậy rồi quát lớn lên trước khi chạy nhào ra khỏi căn phòng chứa đầy ô hợp ấy ...

- TÔI CÓ HƯ ... NHƯNG MÀ CHƯA HỎNG !!!

Phải ! Đúng vậy, đúng nó là một đứa trẻ hư, không nghe lời mẹ, hay làm mẹ buồn ... hay đi gây gỗ, hay đánh nhau, rồi lại liên tục bị đuổi học... Nhưng – nhưng nó chưa hỏng – nó không giống bọn con gái kia – vì thân xác nó vẫn còn HOÀN TOÀN TRONG SẠCH !

Lê bước mệt mỏi trên một con hẻm nhỏ gần nơi vừa diễn ra buổi party “đón mặt” kia ... Nó ngả nghiêng, cố gắng xiêu vẹo lết từng bước một trong con người của một kẻ say rượu. Bởi, đây là lần đầu tiên nó uống cái thứ men nồng này !

Nhưng ... lạ làm sao... cảm giác lúc này không phải thế ! Người nó cứ nhũn ra không sao kiểm soát được ... Cơ thể dường như không còn sức chống đỡ ... Đôi mắt nó cứ nhòa dần đi trong sự hoang mang, choáng váng của đầu óc ... Sao lại thế ?! Hay là...

.....

Bất thành *** h , nó chợt nghe thấy tiếng cười khinh khích của mấy thằng dị hợm phát ra từ phía đằng sau. Con bé giật mình vội quay lưng lại, nó ngó người nhận ra... chính những kẻ không ưa ở trong “phòng vip”.

Con bé trừng mắt dọa hét lên !

- Sao bọn mày lại ở đây !!!

Tụi nó vẫn thản nhiên, thậm chí còn cười khà ồ hơn lúc trước. Mỗi lúc, dần tiến gần con bé ...

- He he ! Không ở đây thì ở đâu ! Tụi anh theo “cưng” này giờ mà ... Thế “cưng” không có cảm giác gì à ...

Nhìn cái vẻ mặt nham hiểm đến sồn gai óc của bọn nó, con bé bắt đầu thấy sợi lạnh chợt chạy dọc sống lưng ... nó vội vàng lùi lại vài bước ...

- Tụi mày ... tụi mày đã làm gì tao ...

Thằng đầu chỏm khê nhếch miệng cười khẩy, rồi lấy tay ngoe nguẩy ngón áp úp với cái nhẫn bạch kim gắn viên kim cương to bự chẳng lên mà khoe khoang trong sự thích thú.

- Hehe ... cô em có thấy chiếc nhẫn của anh đẹp không ! Nhưng nó chẳng chỉ đẹp suông thôi đâu , nhờ nó mà anh rắc được ối thuốc mê vào ly rượu của cô em đấy ... Hờ hờ ... Giờ thì để bọn anh thưởng thức đi nào ...

” Khốn kiếp ! Thì ra lúc rót rượu ình hần đã kịp rắc chút thuốc mê có dấu ở đầu viên kim cương vào ly của mình rồi ! Bọn dê tiệnen !!! ” – Con bé thâm nguyên rửa ... Nhưng, trong cái hoàn cảnh này , nó biết phải làm sao đây ... có muốn chửi lớn cũng không được ... Sức kháng cự còn không có TT____T T!!!

Con bé vội vàng chạy giật lùi về phía sau ...

Ngả mình trên chiếc ghế salon màu xanh tím mềm và mượt như nhung , hần vẫn đang mê mết bởi dư âm của trận đánh nhau ban chiều lại thêm chút ảnh hưởng của men rượu nồng khiến đôi mắt cứ trĩu xuống mơ màng không sao tỉnh nổi ...

Bỗng , hần cảm giác có cái gì nặng nặng , mềm mềm đè lên ngực mình ... khê neho đôi mắt để nhìn quanh ... Kyoshi giật mình khi thấy mấy thằng con trai cùng Kimio đã biến mất tự khi nào ! Hần vội vàng bật dậy , mặt tái mét , hét um lên như một tên cuồng bạo ...

- Kimio đâu rồi ! Cả hội thằng Hotaru nữa !!!

Chẳng thèm trả lời , tụi con gái lại mau chóng vây lấy hấn , rồi dè xuống ... không ngừng vuốt ve , mơn trớn . Một con khế tiến tới gần hơn , lướt nhẹ trên làn môi hấn , rồi thì thảo bằng cái giọng đầy phấn khích ...

- Anh à ... Quan tâm tới con nhỏ ” bông lúa ” ấy làm gì ... Ở lại đây ” vui vẻ ” với tụi em nè ...

Nhìn cái vẻ lả lơi của tụi “girl cao cấp” này ... sao tự dưng hấn lại thấy ngứa mắt thế không biết ! Bất ngờ , hấn túm phắt lấy cổ áo của con nhỏ đó , quát loạn lên rồi quăng mạnh xuống đất , ánh mắt trừng trừng nhìn tất cả tụi con gái xung quanh ...

- Tao không hơi đâu mà đùa cợt với tụi mày ! Nói mau ! Tụi nó đã giở trò gì với Kimio rồi !!!

- Em ... em không biết ...

Con nhỏ nằm dưới đất xanh mặt lấp bắp đáp trước sự giận dữ của Kyoshi , dường như – hấn không đùa thật ! Một nhỏ khác lại liú diu thưa ... mong sao hấn nguôi giận mà bỏ qua ... Nếu không , cái ” tụ điểm ” này sẽ sập mất !

- Em ... em nghe nói ... anh Hotaru có bỏ chút thuốc mê vào ly của nhỏ đó ... Giờ ... chắc họ đang vờn nó ở con hẻm ngoài kia ...

3. Chương 3

” Biết ngay mà ! Thằng khốn ! Bọn với bè , chó má thế đấy !!! Thế mà mình cứ coi nó là anh em , quân sức sinh !!! ” – Vừa đi , hấn vừa thăm nguyên rửa , rồi nghĩ tới cảnh Kimio sẽ bị tụi nó hành hạ ... Lòng hấn như thắt lại , vì một đứa con gái mới quen . Tại sao ?! Hấn không biết ... Mà cũng không cần biết ... Chỉ có thể hiểu là bây giờ hấn đang rất lo ...

.....

” Kịch ! ” – Chân con bé bất ngờ chạm phải một bức tường sau nó . Ngõ ngang quay đầu lại , con bé tái mặt khi nhận ra ... đây đã là đường cùng ! Chẳng còn gì để mà lùi lại nữa , nhịp tim nó mỗi lúc một đập nhanh và gấp hơn ...

Cầm cái roi da quăng quăng xuống đất , hấn quật ngang quật dọc sang hai bên tường , rồi dừng lại khi nhìn con bé ... y như mèo vờn chuột . Thằng Hotaru khế nhếch mép nhõn cười khinh khỉnh ...

- Sao nào ! Cô em ... lùi nữa đi ! Giỏi thì lùi nữa đi ...

Vừa nói , hấn lại vừa giơ tay lên , quật túi bụi vào mấy chiếc thùng rác bên cạnh khiến chúng bắn ra túi bụi (eo ôi , bắn =.= ”) . Thằng Tomo cầu nhàu ...

- Thôi nào , đừng có vờn nó nữa ... “Thằng nhỏ” của em hết chịu nổi rồi nè , anh Hotaru ~_~!!

Cùng với hấn , mấy thằng bên cạnh cũng cười phá lên khà khà ... âm thanh nghe thật ghê rợn >”

- Thôi được rồi ! Không đùa nữa nhé, ngoan ngoãn để các anh vui vẻ đi nào ... Cô em “bông lúa” !

Đầu óc nó cứ hoa lên trước những lời bỡn cợt của bọn chúng , mà chẳng thể làm gì được . Nếu không trúng thuốc mê , chắc chắn nó sẽ cho bọn này nhừ đòn ... nhưng ... bây giờ ... tình thế đã khác ! Con bé nghiêng rặng kèn kẹt mà chửi rửa ...

” Bọn khốn ... ”

.....

- BỌN KHỐN NẶN !!!! – Tiếng thằng Kyoshi bất ngờ vang lên từ phía sau , hòa cùng tiếng ” Cróp ” ngay khi cây gậy tennis của hấn quật trúng đầu thằng Hotaru ... khiến nó ngã gục xuống , không kịp ngáp ! Bọn đàn em ngỡ ngác quay lại nhìn , giật mình khi thấy hấn đang phùng phùng nổi giận , rồi lại từng từng tiến đến xoa vai thằng anh .

- Thôi nào ! Anh Kyoshi , làm gì mà nóng thế ! Có gì chúng mình từ từ chia sẻ ...

- Bốp !!! ” – ” Này thì chia sẻ này ! Lũ súc sinh !!! – Bất ngờ , hấn giơ tay đấm thật mạnh vào giữa mặt thằng Tomo ...

Máu từ miệng hấn ứa ra nhoe nhoét khiến tất cả đều tái mặt , tụi nó gằm gừ như một lũ thú tính ... rồi chẳng thèm giữ phép tắc gì nữa , tất cả cùng xông lên , bổ nhào lấy thằng Kyoshi mà đấm đá .

- Cho mày chết này thằng phản bội !!

- Thích bặt anh em hả con !!!

!!!

Tiếng đấm đá huỳnh huých cứ vang lên không ngừng , cảnh tượng phía trước thật khủng khiếp , cả bọn gồm 5 , 6 đứa con trai cùng xông lên , cầm roi da quật túi bụi vào người thằng Kyoshi , chỉ với một cây tennis trong tay ... chắc chắn hấn không trụ nổi ! Máu cứ dần ứa ra ... loang lổ cả phần áo trắng , đôi chân hấn dường như sắp khụy xuống rồi ... Phải làm gì đi chứ ! Kimio !!! Con bé thầm lẩm bầm trong đầu như thể trong sợ hãi !

.....

Con bé hoảng hốt đưa mắt nhìn quanh , rồi như reo lên khi thấy mấy cây tuýp dài đang được vút xó bên cạnh đồng đồ thừa từ mấy gia đình xung quanh thả ra .

Nó vội vàng chạy nhào tới , chọn lấy hai cây vừa tay , rồi cầm lên , quăng quăng vung vẩy . Nhìn về phía mấy thằng côn đồ , con nhóc khẽ nhếch môi cười , rồi dần bước tới ...

” Bốp !!! ”

Một phát quật ngang gáy từ phía sau thằng Tomo !

” Bốp !!! ”

Thêm một phát nữa trúng sọ thằng SheySo !

” Bốp bốp bốp !!! ”

Nó nhảy lên quật túi bụi vào từng thằng , chỉ vào chỗ hiểm , đúng tâm điểm ! Với sức mạnh của nó , dường như chỉ với những chiêu đơn giản nhất cũng khiến chúng trở nên nguy hiểm biết chừng nào ...

Bất ngờ , có ai đó luồn qua eo nó , thắt chặt lấy bụng con bé ... bốp mạnh khiến nó giật mình buông cây tuýp !!! Ngỡ ngàng nhìn ra phía sau ... phải mất vài giây để con bé bớt bần thần ... Thằng Hotaru đã tỉnh lại sau cú đập của Kyoshi từ lúc nào , hấn nhoẻn cười nham hiểm , rồi ra lệnh cho bọn đàn em xông lên hành hạ con bé !

.....

Nhưng đâu có dễ thế ! Ngay khi thằng Tomo vừa loạng choạng tiến lên , định nhào lấy người con bé ... Thì tức khắc , nó vội nẩy người , dựa vào sức bật của đôi chân , con bé tung một cước giáng trời trúng ngay yết hầu thằng bé ... khiến nó ngã nhào ra mà sặc họng . Còn chưa hết thất kinh , ngay lập tức , nó cúi xuống , tóm chặt lấy chân thằng Hotaru , giật thật mạnh , khiến đầu hấn đập thẳng xuống đất ... đau đến rã rời ...

Bọn đàn em nhìn thấy thế thì tái mặt , như rắn đã mất đầu ... trước một con nhóc... không rõ là quỷ hay người ... Chúng vội vàng tháo nhau chạy trốn !!!

.....

Chúng đã đi cả , thằng Kyoshi thì gần như kiệt sức , nó cũng chẳng khá hơn ... vì vẫn còn dính thuốc mê mà . Nhưng , ít nhất là , trong giây phút ấy, đã có ” thứ gì đó ” khiến nó đột ngột thức tỉnh !

Đang định quay sang kéo hấn dậy , thì bất ngờ ... con bé đã thấy hấn tỉnh rụi từ lúc nào o_O~! Bất ngờ , hấn tiến tới chỗ nó Ôm !!!!

Một cái “ôm” thật chặt ...

Một vòng tay ấm áp ...

Mà nó chưa bao giờ được biết đến ...

Mà con bé chưa bao giờ được cảm nhận ...

.... Nhưng , nó chợt giật mình sức tỉnh , rồi nhớ lại mấy cảnh trong bộ phim Hàn Quốc hay xem , tụi con trai nhà giàu thường hay làm trò giả lâm trận để thể hiện mình là ” anh hùng cứu mỹ nhân ” trước mặt bọn con gái . Ồ ... Chắc hẳn chứ ! Cho dù nó không phải là mỹ nhân , và thằng Kyoshi cũng không đến nỗi đâu . Nhưng , biết đâu được đấy , chơi với lũ bạn như thế ... nhớ đâu , đây chỉ là một trò đùa !

[nhiệm phim Hàn Quốc nặng rồi -_-”!]

Nghĩ vậy, và đoán thế !

Nó vội vàng đẩy mạnh hẳn ra ... trước sự ngỡ ngàng của thằng nhóc .

- - Ừm... tôi xin lỗi... có lẽ ... tôi cũng không biết sao mình lại hành động vậy nữa ...

Trước cái vẻ ấp úng có vẻ thành khẩn của Kyoshi , con bé lại trừng mắt nhìn , buông ra một câu thật lạnh như cả tảng đá đập thẳng vào mặt hắn .

- - Hạ màn được chưa ! Xong kịch rồi đấy ...

Nó cười khẩy , liếc mắt lườm nguýt , rồi lặng lẽ bước đi ...

Hắn không dám tóm tay con bé trở lại ... Vì có cái gì đó khiến con tim nát tan ...

Trong màn đêm , bóng nó khuất dần dưới những ánh đèn mờ ảo loang loáng bên đường ...

Gió khe ừa về ... Từng cơn thổi rít lên rên rĩ đến tái lòng ...

Hắn không biết ... Vì sao ... Tự dưng khóe mắt lại cay cay đến thế ...

Hắn không biết ... Vì sao ... Người con gái mới quen một ngày đã khiến lòng mình đau đớn đến thế ...

Hắn muốn chạy theo , giữ lại , giải thích ... Nhưng không thể !!!

Ngày rắc rối

[Sáng hôm sau, lại một ngày đẹp trời như bao ngày đẹp trời khác ...]

Chiếc xe bus màu xanh lá cây vừa dừng bến, nó vội vàng nắm chặt lấy tay con bạn cùng lớp, rồi kéo tuột xuống xe ... lúi xềnh xệch trên đường. Nhưng lần này, có vẻ là lạ, thấy bàn tay con bạn hình như to hơn bình thường đôi chút, nó lại cứ ú ớ đằng sau...

- O ... này ... Ki ... Kimio ...

Con nhóc cầu nhàu – nhưng không thềm quay mặt lại – nó cau có nhiều hơn vì cũng sắp muộn học mất rồi ~_~!

- O ơ cái gì mà ơ... ngờ à ! Sắp muộn rồi đấy !!

Bỗng, tiếng một thằng con trai cất lên sang sảng từ phía đằng sau, thậm chí là rất gần nó ...

- He he ! Cô bé hồn nhiên, dễ thương quá ha ^~!!!

Trước cái nụ cười mà nó cảm thấy là vô cùng “khả ố” ấy, con nhóc chợt giật mình, nhưng ... chẳng vội buông tay. Nó cười – một nụ cười rất trêu mến, rồi bất ngờ, con bé căng cơ, bóp thật mạnh khiến toàn bộ bàn tay hắn lên tiếng cái “crắc” :]]...

Thằng bé trước đó còn nhăn nhó, giờ thì đau đến nổi mặt tái cắt không còn một giọt máu . Nhưng đồ hắn dám hét lên là bị một đứa con gái bắt nạt đấy ... Hehe !!!

.....

Nhắn nhó sải bước tới trường, con nhóc vẫn không ngừng cắn nhẩn.

- Noriko ! Biết tớ nhầm mà sao cậu còn chẳng chịu nhắc thế mà !!

Nhỏ bạn hiền lành, chỉ biết rụt rè ấp úng.

- Híc híc ! Tớ nhắc rồi mà Mio-Chan có nghe đâu ...

- Thôi được, chịu cậu - ____ - !

Một buổi sáng thật tệ >_<”!!>

Lon ton bước vào trường , thậm chí còn chưa kịp an tọa trên chiếc ghế số 8 thân yêu, nó đã phải nghe loa báo lên phòng hiệu trưởng có việc... Biết ngay mà ! Cái tên Kyoshi đáng ghét đó, hẳn chỉ giỏi lẻo mép, nào thì “hãy tin tôi”, rồi thì “sẽ chẳng có chuyện gì đâu”... Thế đấy ! Thế mà bây giờ chắc nó sắp bị ông thầy hiệu trưởng già ca ột bài rồi chốt hạ ngay vào mặt bằng cái tờ biên bản đuổi học rồi đấy ... Vui nhờ ! – Con nhóc vừa đi, vừa cầu nhàu khó chịu như thế - ____-”!

Cho đến khi ... nó dừng chân lại trước cánh cửa phòng hiệu trưởng ~ Ôi ! Cái nơi yêu thương, thân thuộc mà nó luôn phải tới lui hàng tuần này TT ____ TT!

Rụt rè mở cửa bước vào, con bé khẽ cúi đầu chào chào ông hiệu trưởng. Ông cũng chào nó, nhưng với thái độ không được bình thường cho lắm, rồi chỉ tay bảo con bé ngồi sang một chỗ. Con bé cũng lễ phép nghe theo, kể ra thì nó cũng không đến nỗi lắc cắc với người già cho lắm !

Ngước mắt qua nhìn phía đối diện, nó giật mình khi nhìn thấy thằng HiKuRi cũng đang xuất hiện ở đây, hẳn ngồi cười khinh khỉnh trước mặt con bé =.=”...

“Hừ... cái tay ... Ôi ! Cái tay... yên nào... không được bức xúc !!!” – Nó nhìn hẳn, và muốn đâm!

Còn chưa kịp mở miệng ra hỏi xem có chuyện gì, bỗng... thằng HiKuRi đứng dậy, khệnh khạng bước đến trước mặt hiệu trưởng, nhoeo miệng nhìn nó cười đắc ý ...

- Thầy à ! Hôm nay, em tới đây là để góp ý với thầy một chuyện. Trường mình là trường cao cấp, không thể chứa chấp những phần tử hay gây chuyện, đặc biệt là một đứa con gái còn đồ như cô ta được... Thầy biết đấy, những vết bầm tím trên mặt em ...

Trời đất ! Hẳn dám đem cái “thành tích” đáng xấu hổ đấy đi “khoe” với thầy hiệu trưởng được hả trời !!! Bị con gái đánh mà cũng dám mách nữa o_O~! Thật nhục hết chỗ nói - ____-” ... Nó thậm thở dài chán nản trước khi nhận được kết quả - đuổi học

Vậy mà ...

Thậm chí...

Còn chưa có một lời thanh minh, thanh nga ...

Thậm chí...

Còn không cần thêm một lời giải thích ...

4. Chương 4

Thầy hiệu trưởng bất ngờ đập bàn cồm cộp, rồi đứng phắt dậy quát vào mặt hẳn o_O~!!!

- Im ngay ! Anh nghĩ tôi là con rối hả !!! Có chuyện gì trong trường, tôi là hiệu trưởng tôi tự biết ! Học sinh như anh lo phận mình được rồi, đừng có rạch việc tham gia chuyện bao đồng ! Anh nghĩ là tôi sẽ tin anh bị một đứa con gái “yếu ớt” như Kimio đây đánh ra nông nổi này hả !!! Đừng có mà bịa đặt ! Giờ thì về lớp mau !!!

Hơ...

Thằng HiKuRi mặt như nghệt ra trước những lời giận dữ của thầy hiệu trưởng ...

Nó cũng vậy, dù không bị mắng, nhưng mà buồn cười ! Trời ơi ! Nó mà “yếu ớt” ý hả :]] ! Mười hai năm rồi không nghe thấy ai nói câu này à nha. Lạ tai quá !

Nhưng mà thấy thằng nhóc bị bẽ mặt, nó đã lắm ! Hậm hực chả làm gì được, hấn phùng phùng đi ra khỏi phòng, không quên đập mạnh vào cửa một cái... hết biết =.=!

Mà kể ra thì cũng lạ thật, gia đình thằng HiKuRi cũng có tiếng trong trường, sao thầy hiệu trưởng lại dám làm bẽ mặt nó nhỉ ?!

Chẳng lẽ ... lại có một thế lực nào đó lớn hơn xen vào chuyện này ...

Nghĩ tới đó, nó liền liền tưởng ngay đến thằng Kyoshi – hay là hấn ???!!!

Lóc cóc nhảy lon ton trên những bậc cầu thang dẫn tới phía cổng trường, nó bỗng nghe thấy tiếng mọi người xung quanh bàn tán xôn xao. Thậm chí họ còn trầm trồ một cách đáng ngạc nhiên, về ... người thanh niên mặc bộ vest trắng đang ngồi trên chiếc mũ trần màu đen bóng loáng, xung quanh rải đầy những cánh hoa hồng màu đỏ rực rỡ đang nhẹ nhàng rơi xuống, như một làn mưa ! Để ý kỹ hơn ... thì ra , chúng được thả xuống từ một chiếc trực thăng đang bay vòng vòng phía trên cao ... Trời đất ! Chắc anh phi công phải chóng mặt lắm -___-”!!!

- Chẳng hiểu cô gái nào sẽ nhận được tất cả những điều tuyệt vời này nhỉ !

Thấy mấy người xung quanh xì xào, nó cũng tò mò đôi chút ... Nhưng rồi, thật ngạc nhiên hơn, khi con bé vừa xuất hiện ... Hấn – chính hấn, bất ngờ bước ra khỏi xe, trên tay cầm một bó hoa hồng đỏ, nhưng chỉ với một bông, lại được kết từ muôn vàn cánh nhỏ ... rất đẹp, tiến tới, quỳ xuống trước mặt và cẩn trọng đưa lên tặng con bé ...

Đưa cặp mắt “quyến rũ” của mình nhìn thẳng vào mặt nó, và hấn nói ...

- Tha lỗi cho tôi nhé !

Trước cái vẻ nghiêm túc của hấn và tiếng vỗ tay riu rít của mọi người, thì thực sự... nó cảm thấy bối rối. Con bé đưa mắt nhìn xung quanh, thực sự rất ấn tượng ! Hấn đã làm tất cả những điều này ?! Chỉ để nói một lời xin lỗi sao ?!

- Có vẻ cũng thành ý phết ! Dù sao thì hấn cũng đã giữ lời hứa với mình – Con nhóc thầm nghĩ trong đầu như thế, và quyết định sẽ không giận lâu, nó lại nhẹ nhàng cúi xuống, rồi từ từ nhận lấy bó hoa với một nụ cười rạng rỡ dần nở trên môi ...

Thấy con bé đã nhận hoa, lòng hấn thầm thở phào nhẹ nhõm, chắc hành động ấy cũng coi như thay ột lời “tha thứ”!

Nhưng, đúng lúc ấy ...

Một tiếng “tách !!”

Hai tiếng ” tách !!! ”

Rồi hàng loạt những tiếng “tách ! tách” và thứ ánh sáng loang loáng nhấp nháy liên hồi của máy ảnh và đèn flash báo bất ngờ vang lên, xối xả ủa vào như muốn “nuốt chửng” lấy con bé !

.... Con bé sững sờ ...

.... Như chết đứng giữa không gian

.... Hoàn toàn thất vọng !....

.... Hấn là cái thứ người gì vậy ???....

Cậy có tiền thì có thể đem người ta ra làm cho đùa cho thiên hạ như vậy được sao ??? !! Mà tại sao cứ phải là nó chứ !!! Bỗng chốc ... những ký ức về buổi tối “đáng ghê tởm” ngày hôm qua chợt ủa về tâm trí nó ...

Và con bé thấy thật sự “giận dữ” !!! Máu nóng dồn lên mặt, ngay lập tức, chẳng cần nghe một lời giải thích nào hết !!! Nó bóp chặt bó hoa , ném cái “bóp” vào mặt hấn ... rồi bước đi với vẻ mặt lạnh lùng ...

- Hay lắm ! Lại một trò đùa ...

Hắn ngơ ngác nhìn theo ...

Thật sự không hiểu chuyện gì hết !!!

Hắn đâu có lỗi !!! Hắn cũng đâu có làm gì !!!

Tại sao bọn nhà báo lại xuất hiện ở đây !!!

Hắn cũng đâu có biết !!!

Chỉ có thể rõ một điều, hắn là con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn công nghệ đứng đầu ở Nhật Bản – Nawatabe. Vì vậy , mọi hành động, cử chỉ lẫn đời tư của hắn đều là “miếng mồi ngon” mà cánh nhà báo luôn muốn “được săn” – Không trừ chuyện này !

- Chết tiệt ! Hắn chán ngán cái cuộc sống này lắm rồi !!!

Kyoshi hét loạn lên trước khi mọi người kịp tản ra xa

Cảnh con bé ném hoa vào mặt hắn bị tất cả đám phóng viên cùng nhà báo ghi và chụp lại cẩn thận. Ngay tối hôm ấy, chiếc điện thoại bàn nhà nó như muốn nổ tung vì những cuộc gọi phỏng vấn chẳng ra đâu vào đâu ...

- Alo ! Cô có phải Kimio Aisawa ...

- Alo ! Cô có quan hệ gì với cậu Kyoshi nhà Nawatabe ...

- Alo.... Alo

- Im hết đi !!!! – Nó quát lên rồi đập máy cái rầm !!!

Bà Aisawa đang ngồi đan len cũng ngơ ngác quay ra hỏi :

- Có chuyện gì mà làm người gọi thế con !

Vội vàng rút dây nguồn ra khỏi ổ cắm , con bé nhăn nhó cười gượng gạo cho qua chuyện ...

- Chẳng có chuyện gì đâu mẹ ! Chỉ là một vài người bạn ...

- Ủm ! Ngủ sớm đi con !

- Vâng ! Đi ngủ ! ...

Uể oải lê bước lên chiếc giường thân yêu, nó đặt lưng nằm phịch một cái mà chẳng thấy thoải mái tẹo nào -___-”!!!!

Tất cả là gì chứ !!! Tại hắn mà ra hết !!! Một ngày chết tiệt ... À mà không , hai chứ ! Kể từ ngày nó vô tình ” giúp đỡ ” hắn ... Thì tất cả đều trở nên rắc rối và tồi tệ >“”

Ước gì, nếu thời gian quay ngược trở lại ! Chắc chắn nó sẽ không thêm “giúp đỡ” hắn nữa đâu =..=”!!!

Tay tài xế mặt thỏ !

- Hít hà ... Sáng rồi ! Dậy thôi !!!

Ngửi thấy mùi thơm thơm từ phòng bếp cuộn hương đưa tới “lãnh địa” của nó, con bé vội bật mình tỉnh dậy :

- Má mì nấu cơm đây mà ^^ ! Oaaaaaaa !!!!

Con bé hào hứng chạy ù đến chỗ bàn ăn, thì ngay lập tức, mama lấy muôi chặn lại TT__TT!

- Cầm mạnh động ! Ra chợ mua thêm ít rau ẹ !

Cầm chiếc giở của mama đưa trong tay, nó lại tung tăng ra phố “thực thi mệnh lệnh” ^-^! Lon ton bước trên đường, thỉnh thoảng ngó qua bóng mình trên những chiếc gương của mấy quầy shop bên đường, nó thấy bản thân chững chạc lên hẳn !

Nhưng lần này có vẻ là lạ, dường như mọi người nhìn nó rồi bàn tán nhiều hơn là nó tự nhìn mình thì phải ?! Theo thói quen cũ, nó vẫn lướt qua tiệm sách báo, chọn inh lấy vài quyển tạp chí hay hay rồi mới chịu đi về.

Và rồi, chuyện gì phải đến thì nó cũng sẽ đến...

Ngay khi vừa đặt chân bước vào tiệm sách của ông chủ hàng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó chính là “hình của con bé và thằng Kyoshi” ngày hôm qua được in to tướng trên trang nhất của tờ tạp chí mà nó thường đọc >“”

Trời đất ơi !!! Lật báo ra, nó thấy từng trang ... từng trang, đều in đầy rẫy những tin và hình ảnh nhắm nhí về “hắn và nó” bị xuyên tạc TT_____TT!

Nào là họ đang yêu nhau, nào là đại thiếu gia nhà Nawatabe bị một cô nhóc trường Fujito đá ... Vân vân và vân vân ...

Đầu óc nó như hoa lên trước những hình ảnh đó, cảm giác này thậm chí còn tệ hơn lúc nó bị chuốc thuốc mê TT_____TT! Bảo sao mọi người cứ nhìn nó, và nếu mẹ vô tình đọc được tờ báo này... mẹ sẽ nghĩ sao đây TT_____TT!!!

- Đáng ghét ! Tất cả là lỗi tại hắn !! Kyoshi Nawatabe >“”

Bóp chặt tờ tạp chí trong tay trước ánh mắt sững sờ của bao người, con bé thầm nghĩ răng kèn kẹt rồi tự hứa với lòng mình rằng ...

Nếu, nó – Kimio Aisawa này mà gặp hắn – Kyoshi Nawatabe một lần nữa, thì... nhất định, con bé sẽ cho hắn một trận “tối tập te tua té tát” nhớ đời thì thôi !!! À mà ... Gặp hắn làm gì nhở !!! Tốt nhất tránh xa thì hơn ~____~!!!

[Buổi chiều , tại trường học ...]

- Này ! Noriko, cậu đang xem cái gì đấy !

Thấy tụi con gái cùng lớp cứ chú ý vào một cuốn tạp chí, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn nó rồi bĩu môi rồi cười khúc khích. Bắt đầu thấy khó chịu, nó liền đứng dậy, đi tới, và giật phắt cuốn tạp chí trong tay bọn nó ... để xem có gì liên quan đến mình trong đó.

Và tất cả ... quả không ngoài dự đoán của con bé ... lại là hình của nó và thằng Kyoshi được đưa lên trang nhất với những lời bình luận chẳng được hay ho là mấy !

- Chết tiệt !

Nó quăng mạnh cuốn tạp chí xuống bàn, rồi bàng hoàng đưa mắt nhìn quanh ... dường như chết đứng khi nhìn thấy hầu như tất cả mọi người, từ đám học sinh ngoài hành lang cho đến các thầy cô giáo trên bục giảng đều đang chăm chú theo dõi những thông tin nhắm nhí mà bọn nhà báo bịa đặt về mối quan hệ giữa “hắn” và nó một cách thích thú !

- Thế đấy ! Bỗng chốc , mình thành người “nổi tiếng” ! Bỗng chốc ... mình biến thành trung tâm tiêu khiển dành ọi người ... Hay thật ! Biết “cảm ơn” ai đây ??? – Con bé thầm mím môi cười chua chát rồi chột nghĩ tới thằng Kyoshi *____*!!!

- Mio Chan ... Cho mình xin lỗi, mình thật sự không cố tình ...

Nhỏ Noriko lại líu dít xin lỗi trước sự giận dữ của Kimio. Nó cười nhạt, xua xua tay rồi vờ như mình chẳng để tâm đến những chuyện đó mấy ...

- Chẳng sao cả ! Tổ đâu có thể cấm được sự tò mò của cậu !

- Kimio giận tởm đấy à ...
- Hok ! Tởm chẳng giận cậu đâu ! Quên rồi, thật đấy mà ^^!!
* * *

5. Chương 5

Cố gắng nở một nụ cười thật rạng rỡ để cho con bạn đỡ khó xử, nhưng thực chất tất cả những tâm trạng đang xáo trộn đến khó tả của con bé chỉ được giấu dưới vẻ ngoài đầy gượng gạo. Nó vẫn buồn, đôi mắt như trùng xuống ... buồn vì một cái gì đó vô hình.

Lê bước thất thủ về phía trạm xe buýt, nó vẫn ngồi chờ như mọi khi. Nhưng lần này thì hơi lạ , “ông” tài xế có vẻ đến sớm hơn mọi ngày, và dường như đang chờ đợi nó. Hehe, nói nhảm vậy thôi, chứ đời nào lại có chuyện đó ... chắc do trùng hợp ^^!

Lon ton bước lên xe, nó chợt giật mình khi thấy “bác tài xế” quen thuộc với chiếc mặt nạ hình con thỏ màu hồng che kín mặt o___O~!!! Trời đất !!! Sao “già” rồi mà còn “xì-tin” vậy !!! Một mối của mấy ông tài xế đấy à

Bỗng, thấy cánh cửa ra vào đóng cái rầm ngay khi “bác tài xế” ấn một nút nào đó trên bộ điều khiển xe. Ồ thì... chắc để cho an toàn. Nó thầm nghĩ thế, rồi thở dài ngồi lên xe.

Thần nhiên chọn một chỗ thoáng mát ỉnh, nó vẫn ung dung như thế cho đến khi ... tên tài xế bất ngờ xoay tay lái rồi điều khiển xe đi với một vận tốc đáng kinh sợ trên con đường đại lộ đầy những người !!! Bất ngờ nghiêng ngã với “tài” lượn lách, đánh võng của hắn trên xe buýt ... Con bé như hét điên lên vì hoảng sợ, vừa hét... vừa méu ...

- Thôi ngay !!! Thôi ngay đi !!! Ông muốn chết đấy à !!! Cho tôi xuống !!! Cho tôi xuống mau !!! Tôi không đi xe buýt nữa đâu... huhuhuuuu !!! Ai cứu tôi với !!!

Nó cứ tiếp tục hét gào, còn hắn vẫn tiếp tục với trò “điên loạn” của mình ... Mặc kệ cho công an, còi rú ầm ĩ lên ở phía sau -____-”!

.....

[Tại một trạm dừng xe buýt , ở ngoại ô thành phố ...]

- Huhuhu !!! Anh bị điên à !!! Đồ thần kinh !!! Lập dị !!!

Nó như muốn gắt um lên vì hoảng sợ, trong khi đó “hắn” vẫn ôm bụng cười khàn khặc .

- Haha !!! Nhìn cô sợ sắp khóc ra rồi kìa !!! Thế mà cứ tưởng ... ghê gớm lắm :]] !!!

- Kệ mặc tôi !!! Mặc mớ gì đến anh !!! Đồ kì cục !!! Anh muốn chết à mà lái xe như thế !!!

Vừa nói, nó vừa hét toáng lên rồi cầm lấy chiếc cặp của mình, đập bùm bụp vào người tên “tài xế” hăm dọa ấy =.=”!!!

- Ồ ... phải ... xin lỗi ... thiếu chút nữa thì đã kéo cô “đi” cùng rồi ...

Bỗng, nó ngơ ngác... trước cái vẻ... đột ngột trầm lắng của hắn o___O~!!

- Hơ ... này ... Muốn chết thật đấy à ...?!

- Tôi đùa với cô chắc =.=”!!!

- Sao lại muốn chết ?!!! (Trí tò mò trong đầu nó bắt đầu nổi lên *___*)

Đưa ánh mắt khó hiểu sang nhìn con bé, hắn khẽ chau mày ...

- Cô muốn biết thật đấy à ...

Chớp chớp mắt, nó tỏ vẻ thành ý lăm lăm !!!

- Ủm ừm !!! Tất nhiên rồi ;!

Thở dài, hần bắt đầu mở miệng ...

- Hừm ... Đây là tại cô cứ hỏi đây nhá ...

- Rồi ! Biết rồi ! Khổ lắm nữa =..=” !!! (Cò quay mắt thì giờ quá)

- Tại cô đấy !!!

Bất ngờ, tự dưng bị “tên điên” đổ lỗi ỉnh, con bé lại gất um lên !!!

- SAO LẠI TẠI TÔI !! ANH KHÙNG À !!!

(híc híc, động tí là mắng người ta điên với khùng, con nhỏ này nóng tính quá -___-”!)

- Thì tại cô không chịu ... tha lỗi cho tôi đó ... (Kyoshi nhăn nhó trả lời)

Nghệt mặt, nó thật sự chẳng hiểu gì ...

- Hô ! Lỗi tại anh ! Anh có lỗi, tôi còn chưa oánh ột trận thì thôi !!! Lại còn bày đặt đòi tha thứ hả ... quên đi !!! (Vì vẫn còn đang hoảng, nên tạm thời nó chưa thềm xử lý)

Bỗng , lại một lần nữa ... hần bất ngờ đứng dậy , hét toáng lên o___O~!!

- TÔI ĐÃ BẢO LÀ TÔI XIN LỖI RỒI MÀ ! TÔI CŨNG ĐÂU CÓ BIẾT ! CÔ NGHĨ LÀ TÔI CỐ TÌNH BÀY RA NHỮNG CHUYỆN ĐÓ ĐỂ RỒI BỊ SOI MÓI, BÀN TÁN HẢ !!! LÀM NHƯ TÔI MUỐN LẮM Ý !! SAO CÔ CỨ PHẢI GAY GẮT VỚI TÔI THẾ NHỈ !!

Con bé đần mặt, ngơ người luôn ...

- Nói như vậy ... là anh không có lỗi gì hử =_=”!!!

Thằng nhóc rụt rè ... hần không dám khẳng định (___ ___)”!

- À... ừ thì... cũng không hần vậy !! Tôi biết, lỗi ban đầu vẫn là do tôi. Nếu tôi không kéo cô đi đến buổi party, thì sẽ không xảy ra những chuyện đó. Nếu tôi không đến trường xin lỗi cô một cách phô trương, thì báo trí cũng sẽ không thể bàn luận về chúng ta như vậy ... Nhưng ... tôi không có ý xấu mà... thật đấy TT___TT!!!

Nó nhìn, lặng im ... rồi chợt phì cười !

- Haha ! Hay thật đấy ! Đại công tử nhà giàu như anh mà cũng biết nhận lỗi cơ đấy ! Thôi được rồi ... lần này tôi tha. Nhưng nếu lần sau còn tái phạm thì ... *___*!

- Còn có lần sau sao ...?

Con bé ngơ ngác ...

- Hửh o__O~!?

Kyoshi lấp bắp, thốt ra từng câu một cách khó khăn.

- Ý tôi là ... cô còn cho tôi cơ hội gặp lần sau sao !!!

” BỐP !!! ” – Nó lại cầm cả cái cặp đập một cú giáng trời vào lưng thằng Kyoshi , rồi gất lên ...

- Quên đi ý !!! Đừng có mơ !!! Đây là tôi... đe dọa vậy thôi *___* !

Nói thì nói thế ... chứ từ sau ngày hôm ấy, chiều nào cũng vậy , hần đều đến chờ đón nó ở trạm xe buýt với danh nghĩa là “bác tài xế” từ rất sớm. Và chẳng có cách nào khác, con bé đành miễn cưỡng lên xe. Chiếc xe buýt chỉ dành ột hành khách duy nhất – đó là nó.

Hằng ngày, trước khi trở về nhà, hần đều đưa nó ra ngoại ô của thành phố, một nơi thật yên bình với những cánh đồng cỏ lau lộng gió, xa xa là dòng sông xanh trong vắt long lanh dưới ánh nắng của buổi chiều tà. Nó

lặng im ngắm nhìn và cảm thấy tâm hồn bỗng trở nên dịu nhẹ trước những cảnh vật ấy. Có lẽ vì thế mà ... con bé đã bớt gay gắt hơn đối với Kyoshi ^^ !

Chúng bắt đầu nói chuyện và kể cho nhau nghe những câu chuyện xảy ra hàng ngày. Dường như đó đã vô tình trở thành một thói quen. Cũng không ngần ngại khi tâm sự những chuyện vui buồn như thế ...

Có một lần , Kyoshi bỗng nhiên hỏi nó.

- Nè ! Ai cũng có một ước mơ, vậy nếu ước mơ trở thành sự thật, thì cô muốn thấy cái gì ???

Kimio mỉm cười, và nó trả lời ngay mà không cần suy nghĩ nhiều.

- Hèm ! Xem nào ... Tôi muốn hằng ngày được đi trên một chiếc xe buýt màu hồng, với những cánh cửa kính màu hồng ... À ! Cả ghế cũng màu hồng nữa, nếu có thêm những tấm rèm màu hồng thì càng tốt ... Và, quan trọng nhất là, xung quanh tôi có thật nhiều những bông hoa màu hồng phần ^^!!

Mặt hần ngệt ra , rồi bắt giắc bụm miệng cười khinh khích ...

- Ha ha ! Ước mơ gì mà kì cục thế !!

Thấy hần cười, mặt nó đỏ ửng, con bé lại đâm bùm bụp vào lưng thẳng Kyoshi rồi gắt loạn lên ...

- Đừng có cười tôi !!! Chỉ là ước mơ thôi mà >____<”!!!>

.....

Lại vào một buổi chiều đẹp trời, khi chúng đang ngược mắt lên thần thờ nhìn những áng mây màu hồng tím đang lững lờ trôi trên bầu thiên thanh. Bỗng, con bé lại buột miệng hỏi .

- Nè ! Vậy còn ước mơ của anh là gì ??

Không giống con bé, lần này, hần im lặng một hồi lâu, rồi bất ngờ ngắt hai ngọn cỏ lau lên, chắp chúng thành một đôi cánh màu trắng sữa ... rung rinh trước gió ...

- Tôi ước ... Có một ngày nào đó ... sẽ không xa , những vị thiên thần trên thiên đường sẽ mang ba trở lại với tôi ...

Con bé nheo mày, nó thật chẳng hiểu ý hần cho lắm =.=”!

- Ủa ! Sao kỳ vậy ! Ông Nawatabe vẫn còn đang sống khỏe mạnh đây mà ?!!!

Bất ngờ, hần gắt lên rồi quay ngoắt đi ... hậm hực.

- Đừng có nhắc đến ông ta ! Ông ta không đủ tư cách làm “ba” tôi !! Ông ta chỉ là ... dượng !

- Dượng ?!!! (mắt nó tròn ra long lanh *____*)

- Ừm, phải ! Dượng thôi ! Ông ta đến với mẹ tôi, quyến rũ bà và trở thành “dượng” ngay sau khi ba tôi vừa mất ! Thế đấy ...

Thấy hần cười, một nụ cười rất nhạt mà cay đắng.

Nó ậm ừ ... rồi líu dứ.

- Tôi... tôi xin lỗi ! Thật sự không cố ý ~____~!!!

- Chẳng sao cả ! Tôi quen rồi ! Chỉ là ... không ngờ có thể tâm sự những chuyện đó với cô ^^!

- Hi ! – Nó mỉm cười, tự dưng thấy lòng ấm áp ...

- Còn ba cô ! Tôi không thấy cô nói tới ông ý bao giờ ...

- ĐỪNG CÓ NHẮC ĐẾN ÔNG TA !! – Nó lặp lại nguyên lời Kyoshi vừa nói, khiến hần giật mình đến tái mặt

- Cô ... cô sao vậy ...

Hần lắp bắp, trước sự giận dữ đến run rẩy của con bé ... Có vẻ nó sắp khóc, hần cảm nhận thấy được ...

Một người đàn ông ... sẵn sàng bỏ đứa con gái mới năm tuổi và người vợ trẻ ở lại để đi theo một người đàn bà giàu có khác ... để đến với một cuộc sống mới – cuộc sống của người giàu ! Chắc hẳn ông ta thích điều đó lắm ! Tận hưởng sự sung sướng trên nỗi đau khổ và cô độc của vợ con. Để một đứa bé mới năm tuổi phải chịu sự rề bủ và hắt hủi của hàng xóm , nó chưa có lấy nổi một phút giây hạnh phúc cho đến khi ... quyết định đứng dậy , và tự thay đổi cuộc sống của mình . Vì vậy , nó đã trở thành ” một đứa con gái còn đồ ” như bây giờ vậy đó !

- Cô có bao giờ hối hận với sự thay đổi của mình không ?!

Nó cười – một nụ cười thật rạng rỡ - và nó chắc chắn.

- Không bao giờ !

.....

Kể từ ngày hôm ấy, vẫn vậy, chiều nào chúng cũng đưa nhau đến “đó” trước khi trở về nhà. Nhưng, có một sự thay đổi nho nhỏ mà con bé vô tình nhận ra ... Rằng mỗi ngày, cánh đồng lau nơi đây dần trở nên đẹp hơn bởi những bông hoa màu hồng phấn được trồng xen kẽ trên nền trắng sữa dịu dàng ... Nó không biết, ai đã trồng chúng tại nơi đây, nhưng có một điều mà nó biết rõ “người mang chúng đến là ai” !

Chiều dần trôi và gió vẫn không ngừng thổi, cánh đồng lau cũng không ngừng rung rinh trước những tình cảm chân thành dần lớn lên trong trái tim ấm áp của “hai đứa nó” .

Một nửa của sự thật !

Sự thật ... đôi khi không chỉ là sự thật !

Sự thật ... đôi khi không chỉ cần nhìn bằng mắt, lắng nghe bằng tai ...

... mà còn cần phải cảm nhận bằng trái tim ...

Cuộc sống là một chuỗi những buồn phiền ...

Và đôi khi ta phải đối mặt với những sự thật vô cùng cay đắng ...

.....

Đã qua một thời gian dài kể từ ngày “tụi nó” quen nhau, nhưng dường như báo chí cũng biết đến “chúng” nhiều hơn với những cuộc hẹn hò trên xe buýt ^^! Họ bắt đầu đàm tiếu và viết những điều chẳng mấy hay ho về “con bé”. Nó bị đem ra và đặt lên một cán cân để so sánh giữa sự “giàu – nghèo”. Mặc ọi chuyện được bỏ ngoài tai, chúng vẫn gặt đi và tiếp tục tận hưởng những chuỗi ngày ... tưởng chừng như hạnh phúc. Cho đến khi “sự thật” cần được phơi bày ...

Đó là một buổi chiều lặng gió, nóng và gay gắt.

Vẫn như mọi ngày, con bé đến trường sau khi bước xuống từ “chiếc xe buýt hai người” chỉ có nó và hân. Nhưng lần này, nó nhận được một bức thư “tuyên chiến” của một kẻ lạ mặt nào đó gửi tới trong tủ đồ cá nhân ở trường.

Chắc ! Chắc lại là mấy đứa con gái trong trường “ghen tị” với mối quan hệ giữa đại công tử nhà Nawatabe và nó đây mà.

Nhưng – lần này, ừ thì cũng là “ghen” nhưng không chỉ đơn giản là tụi con gái trong trường. Đó là tiểu thư độc nhất của dòng họ quý tộc nhà Hinagawa – người có hôn ước từ khi mới lọt lòng với đại công tử nhà Nawatabe.

* Nói là hôn ước thế thôi, chứ hẳn cũng đâu có biết và chưa hề chấp nhận chuyện này =.=”. Cho đến ngày hôm nay ...

.....

6. Chương 6

Lững thững bước ra phía sân sau trường như địa điểm trong thư đã viết, chờ đợi một lát ... nó vẫn chẳng thấy ai.

Bất ngờ, có cảm giác lạnh lạnh từ phía sau lưng, Kimio vội quay người lại và chặn đứng được cây gậy tennis trong tay một đứa con gái đang chuẩn bị đập vào gáy nó.

Tóm chặt lấy cây gậy, nó giật ra và quăng mạnh xuống đất khiến con nhỏ kia tái mặt .

- Có nhục quá không ?!

Nhỏ kia khựng lại, lùi về phía sau vài bước, rồi vẫy tay gọi cho bọn đàn em dần tiến lên – toàn mấy con mặt lợn -_-”! Con nhóc đó cười, rồi lại khinh khỉnh ...

- Với cái loại mày thì tao cần gì phải biết nhục !

- Mày nghĩ mày là ai ?!

Kimio vừa dứt lời, con nhóc lại cười hô hô lên con cách khinh bỉ rồi nheo mày nói.

- Hô hô ! Là ai ý à ! Mày chưa thấy hình tao trên tạp chí hay sao ...

Một con nhỏ bốn mắt khác lại bước lên tiếp lời .

- Quê thật ! Tiểu thư độc nhất của dòng họ quý tộc nhà Hinagawa – cô Kiyumi mà mày cũng không biết !

Ồh

Thì ra lại là bọn nhà giàu hợm hĩnh. Buồn cười thật ! Hình như tụi nó đứa nào cũng luôn nghĩ mình là nhất hay sao ý. Kimio khẽ nhếch môi cười mà nét mặt chẳng hề thay đổi .

- Buồn cười ! Cũng chỉ là bọn “quý tộc rẻ rách” ! Có cái quái gì mà tao cần phải biết !

- Quý tộc rẻ rách !!! Tiểu thư , nó nói cô thế kia !!! – Đứa con gái bốn mắt lại hốt hoảng thốt lên.

Đối với Kiyumi – đó là một sự sỉ nhục quá đỗi nặng nề !! Từ nhỏ tới giờ, chưa ai dám mở miệng nói với nó dù chỉ là thầm thì hai từ “rẻ rách” cả ... Thế mà, một con nhỏ “côn đồ” lại dám ... Nó khẽ mím môi, rồi dường như cố gắng nuốt giận, con nhóc bắt đầu đi vào việc chính – đả kích Kimio.

- Phải rồi ! Tao cũng đâu cần một đứa con gái rẻ tiền như mày phải biết đến ! Nhưng, tao muốn mày biết một điều ...

- Điều gì ?

- Tránh xa Kyoshi ra !! Anh ấy là của tao !!! Loại con gái mặt hạng như mày thì đừng có mong “đũa mốc mà đòi chùi mâm son” !! Biết điều thì rút lui sớm đi !!! Đừng để tao phải ra tay !!!

Kyoshi – là của con nhỏ đó ?!!! Nó nói thế là có ý gì ?!!! Họ có quan hệ gì với nhau ?!!!

Những lời rề rệu tưởng chừng như quen thuộc và đã quá nhàm tai, bỗng chốc lại khiến Kimio cảm thấy nhói lòng ...

Nhưng – không thể để mất bình tĩnh nhanh như vậy được. Cố gắng “gói” chúng lại và “vứt” thẳng vào thùng rác. Kimio vẫn lạnh lùng như cái thái độ thường ngày của nó .

- Anh ấy đã bao giờ nói “yêu” mày chưa ?!

- Sao ! Chưa à ?!!! Vậy là mày tự ngộ nhận à !!! Hờ ! Buồn cười nhờ ! Tao khâm phục mày lắm đấy ! Cái độ mặt dày ý !! Công nhận đàn hồi cao ! Quý tộc quái gì chứ ! Ăn nói như một kẻ vô học ! Mày thấy mày có đáng không ! Trước tao, mày nên vứt cái mác rẻ rách đó xuống đi ! Ra tay à ... này ... làm đi ... chỗ này này ... chỗ này nhiều máu lắm ... Đó ! Giỏi đánh đi !!!

Vừa nói, Kimio vừa tiến gần tới nó, rồi chỉ tay vào gáy mình ... dồn con nhỏ Kiyumi vào thế bí khiến nó giật đến tím mặt mà vẫn không dám làm gì ...

- Mày ... mày ... quá đáng !!!

Bất ngờ, Kiyumi vung tay định tát thẳng vào mặt nó, nhưng Kimio cũng nhanh chóng đỡ được. Với cái trò cũ rích ấy, con bé chỉ cần tóm chặt cổ tay, bẻ ngược lại ... và không ngần ngại, tát cái “Đốp” vào mặt “con nhỏ nhà giàu” kia khiến nó đau đến nổi sững sờ ... Ngay lập tức, đám đàn em xông lên định tấn công Kimio, nhưng chẳng chờ đến lúc đó, nó đã vội xoay người áp sát về phía Kiyumi rồi tóm chặt khớp tay, móc chân đẩy lên một cái ... quật ngược cả người con nhỏ về phía trước khiến mặt nó đập thẳng xuống đất ... đập mọi bộ phận -_-”!!!

.....

Lạnh lùng đứng dậy, nó quay ra nhìn đám con gái còn lại, rồi nhếch môi cười, đưa tay vẫy vẫy với thái độ ... vẫn khinh khỉnh.

- Lên đi !

Vừa dứt lời, cả đám hùng hục xông lên tóm lấy Kimio như một đàn voi - toàn lũ su mô nữ mà !!!

“Bóp !” Nó tung cước đá cái đốp một phát vào bụng con nhỏ sumo tót ngắn... nhưng rồi... nó lại bị bật ra thật mạnh . Má ơi !! Lốp mỡ dày quá !! Độ đàn hồi cao kinh khủng !

- Phải làm sao đây !!! Tấn công chỗ nào bây giờ !!!

Suy nghĩ một hồi, rồi Kimio quyết định ... bất ngờ nhảy lên, lấy hai chân kẹp chặt đầu con nhỏ su mô rồi xoay mạnh một vòng, quật ngược nó về phía sau khiến con bé treo cổ mà lăn kèn ra đất, không còn chút sức chống cự ...

.....

Vẫn tiếp tục tấn công vào những chỗ hiểm với những đòn cực mạnh, chỉ một lát sau, tất cả lại nằm rạp dưới chân nó ... y như mấy vụ trước -_-”!!!

Nhếch môi cười khinh khỉnh, đang định quay lưng bước đi ... Nhưng nhìn lại lần cuối, bỗng ... nó thấy một chiếc máy gì đó bị rơi ra khỏi người nhỏ Kiyumi thu hút sự tò mò của con bé. Tiến lại gần , nó quyết định nhặt lên và mở ra xem thử - đó là chiếc máy thu âm có lưu một file tựa đề : “Cuộc nói chuyện giữa Kyoshi và Hotaru ”.

Trong tình yêu ... có thể bạn chân thành...

Nhưng nếu tình cảm đó chỉ xuất phát từ một chút lòng giả dối...

Chắc chắn... tất cả sẽ trở thành vô nghĩa

Hotaru : Chuyện giữa mày và con nhỏ “côn đồ” đó sao rồi ?

Kyoshi : Hehe ! Lại chẳng ... nó sắp “đổ” rồi !!

[tiếng tụi nó cười phá lên với nhau ...]

Hotaru : Há há !!! Ghê nhỏ ! Tao tưởng nó “cứng” lắm cơ mà !

Kyoshi : Hờ hờ ! Ban đầu tao cũng tưởng thế ! Nhưng “cứng” mấy mà vào tay tao cũng thành “mềm” thôi !!

Hotaru : Hehe ! Dựa vào một mình mày thôi chắc ! Nếu không nhờ công anh em vờ giàn trận “anh hùng cứu mỹ nhân” thì mày có làm “mềm” nổi cái tảng băng trôi đó không :]] !!

Kyoshi : Haha ! Thì cũng nhờ anh em !!! Chúng mình là bạn tốt mà :]]!!

[Tất ...]

“Tất cả chỉ là một vở kịch !! Một vở kịch quá ư hoàn hảo !!! Đến nỗi một đứa con gái chẳng mấy hiền lành như nó mà cũng bị lừa !!! Đau thật đấy !!! ”

Nó như ngồi lặng đi trong căn phòng trống rỗng , đầu óc hoang mang nghĩ về những lời nói vừa được nghe ... Thì ra ... tất cả chỉ là một vở kịch !!! Đau vô cùng , đau mà không hiểu vì sao nó đau ... Con tim cứ nhói

lên như rỉ máu !!! Thậm chí còn khủng khiếp hơn tất cả những lần nó bị hàng xóm rè bủ !!! Nó cũng không biết ... tại sao... nước mắt nó lại rơi ...

Một giọt ...

Hai giọt ...

Rồi lã chã thành từng dòng nhạt nhòa trên khuôn mặt ...

Khóe mắt cứ cay xè không sao kiểm soát được !!!

Đã lâu lắm rồi ... Nó không khóc ...

Đã lâu lắm rồi ... Kể từ ngày nó hứa – nước mắt không được rơi !!

Vậy mà trạng thái bây giờ là thế nào ??!!! Tại sao nó lại trở nên yếu mềm như thế !!!

Phải chăng ... con bé đã thật sự yêu ... một tình yêu mù quáng ...

” Reng !! Rengggggggggg !!! ”

Bỗng ! Có tiếng chuông điện thoại vang lên rung động khắp căn phòng , như phá vỡ bầu không gian ảm đạm ...

Nó sục sục thêm một lúc, rồi bần thần bước ra nghe ...

Cố gắng lấy lại bình tĩnh , “cắt” cái thứ giọng run run mà yếu ớt ấy đi . Nó hắng giọng để trở nên lạnh lùng hơn .

* * *

- Alo ! Tôi ... Kimio Aisawa nghe đây !

Giọng một người phụ nữ đứng tuổi, à sang trọng vang lên ...

- Cô đúng là Kimio Aisawa ...

- Vâng ! Tôi đây ! Có chuyện gì không ạ ?!

- Tôi là mẹ của Kyoshi Nawatabe . Chúng ta gặp nhau được chứ ...

-

Bất giác, nó cảm thấy nhịp tim bỗng đập thành thịch, nhanh và lạ hơn bình thường, có thể nghe rõ được từng hồi. Con bé ấp úng suy nghĩ một lát ... rồi nó quyết định đưa ra câu trả lời ...

- Ở đâu thưa bà ?!

- Nhà hàng Nadesiko ...

.....

[Cạch !]

Đặt điện thoại xuống bàn , mà con bé vẫn tưởng chừng như tay mình đang run lên vì hồi hộp ...

Vội chạy vào phòng, nó lục tung cái tủ bừa bộn của mình lên để chọn ra một bộ trang phục sang trọng cho phải phép ...

A !! Đây rồi !!! Con bé như reo lên khi thấy bộ váy lụa màu tím hồng mà Kyoshi từng mua cho khi đi dự một buổi party ...

Nhưng rồi...

Sự phấn khởi ấy chợt vụt tắt ...

Khi nó nhớ tới những lời hằn đã nói trong đoạn thoại ghi âm ...

Xé tan !!!

Con bé không ngần ngại xé toạc bộ váy làm bằng lụa quý đắt tiền mà hần từng mua tặng ... càng xé ... nó lại càng thấy lòng mình rạn vỡ ... Y như chiếc váy này đang bị rách tung ra thành từng mảnh ...

Nước mắt rơi – không sao ngăn lại được – nước mắt hư – nước mắt không nghe lời ...

.....

Cuối cùng, nó quyết định – mặc một bộ đồ thật bụi và ngang tàn để đến gặp quý bà Nawatabe tại nhà hàng nổi tiếng Nadesiko – ” Thế có phải phép không nhỉ ? ”

Lặng lẽ bước vào nhà hàng. Ai ai cũng phải quay ngoắt lại nhìn nó – một con nhỏ bặm trợn và côn đồ !!!

- Thật chẳng giống ai ! – Đám nhà giàu xì xào lên tiếng ...

Nhưng nó cóc cần quan tâm, vẫn lững thững đi tiếp, cho đến khi bị người bảo vệ chặn lại – có lẽ do trông đáng vẻ của nó ... không xứng được vào đây !!!

- Cô tìm ai ?!

- Bà Nawatabe !

Hần lại nheo mày cười khẩy.

- Cô đùa à ! Chả nhẽ bà ấy lại hẹn với một người như cô ! Mau đi cho ...

- Tôi hẹn cô ấy đó !! – Tiếng bà Nawatabe từ bên trong bỗng nhẹ nhàng cất lên. Vẫn cái thứ giọng à sang ấy ! Tên bảo vệ chột giật mình, khúm núm vội.

Con bé lại lăm lè bước vào theo sự chỉ dẫn của tên bảo vệ đáng ghét ! Thế đấy, ở cái nơi đây, đến một tên bảo vệ quèn mà cũng ra vẻ hợm hĩnh =.=”!!!

Hần kéo nhẹ chiếc ghế ra và con bé lạnh lùng ngồi xuống trước khi cúi đầu chào mọi người như ... mẹ vẫn dạy -_-”.

Con bé từ từ ngược mắt lên nhìn để xem người đàn bà mang danh quý tộc ấy trông như thế nào ... Bỗng ! Nó gần như chết đứng ... khi nhìn thấy ... người đàn ông đang ngồi đối diện nó ... Người mà nó ... từng quen ...

Ông ta !!!!

Chính là ông ta !!!!

Nó quen ông ta !!! Thực sự rất quen !!!

Mà nếu nói ra... có lẽ người ta sẽ còn cho nó là đồ ” thấy người sang bắt quàng làm họ ” !!!

Vậy nhưng ...

Cái hình ảnh đó...

Cái con người đó ...

7. Chương 7

Đã 12 năm rồi , kể từ ngày ông ta rũ áo nhất quyết buông tay bỏ mặc mẹ con nó ở lại trong niềm đau khổ, để rồi ... đến với người phụ nữ kia ...

Hờ !!! Vẫn vậy ! Ông ta chẳng thay đổi mấy nhỉ !! Thậm chí trông còn hồng hào và lịch lãm hơn trước nhiều. Phải rồi ! Sống trong giàu sang mà ... ông ta cũng phải ra dáng chứ !!

Khinh bỉ !!! Ôi ... sao mà nó khinh bỉ cái con người ấy đến thế !!!

Thậm chí – ngồi trước mặt ông ta đây – người con gái ruột 12 năm trước ...

Vậy mà ... ông ta cũng chẳng “thèm” nhận ra !!!

Ha ha...

Ha ha ha

Nó như muốn cười phá lên trong sự phẫn uất ...

Nổi hận thù tưởng chừng đã dập tắt bấy lâu nay bỗng dưng lại dâng tràn bộc phát ...

Nó muốn hất tung cái bàn ăn này ! Và chửi thẳng vào mặt ông ta là “Đồ tệ bạc !!”

Nhưng nó không thể ... vì một cái gì đó trong tâm trí bỗng ngăn nó lại ... Rằng nó cũng không thể đánh mất tự trọng của mình như thế !! Thà không quen !!!

- Cháu quen Kyoshi được bao lâu rồi ?!

Tiếng bà Nawatabe cất lên khiến con bé giật mình !!!

- Dạ ... 2 tháng !

Bống. Bà ta nhếch môi, cười khẩy, rồi dường như đắc ý ...

- Ha ! 2 tháng ?! Vậy mà ta cứ tưởng lâu lắm !

- Có nhất thiết phải lâu, thưa bác ?!

-Ồh không !!! Có lẽ cũng không hẳn ! Nhưng tình cảm mới là cái chính ! Cháu yêu nó thật chứ ?!

“Yêu” à !!! Bây giờ còn có thể nhắc đến từ đó ở đây được nữa à !!

Nó có cần phải trả lời , rằng nó có “yêu” ... nhưng nhiều hơn là “hận thù” không ?!!!

Bóp chặt chiếc cốc sứ trong tay ... Nó dường như muốn chúng vỡ tan ngay lập tức !!!

- Sao bác lại nghĩ là cháu yêu anh ấy ?!!

Nó bắt đầu đáp lại bằng giọng khinh khỉnh. Họ đối xử với nó thế nào, thì nó cũng phải trả lại như thế !!!

Giương đôi mắt kiêu sa có chút ngạc nhiên của bà ta lên nhìn nó, bà ta bắt đầu cười, nụ cười hờn hĩnh.

-Ồ ! Vì ta thấy những thông tin về mối quan hệ giữa cháu và Kyoshi nhan nhản khắp các tạp chí ! Ta đoán ... chắc cũng không đơn giản ! Nhưng có vẻ là cháu cũng chẳng hề yêu nó ...

- Đừng lòng vòng như thế ! Có gì bác nói luôn đi !

Giọng bà ta cũng bắt đầu thay đổi, lạnh lùng và sắc sảo .

- Được ! Vậy ta vào thẳng vấn đề ... Cô muốn bao nhiêu?!

Nó chợt giật mình, cả người như sững lại ... tái tê vì những lời nói vô cảm của bà ấy ... Bà ta coi mình là gì chứ ?!!! Gái làm tiền à ?!!!

- Bác nói vậy là có ý gì ?!

- Thôi ! Đừng giả vờ nữa ! Tôi biết, cô cũng giống như những đứa con gái khác. Đến với con trai tôi chỉ vì cái tài sản kếch xù của nó thôi ! Nhưng đừng có mơ ! Nhận lấy ít tiền rồi liệu mà biến đi !!!

Mặt nó như tái lại ...

Giận dữ đến tím người ...

Nó muốn tát thẳng vào cái mặt hờn hĩnh của bà ta quá !!!

Nhưng nó lại không thể ...

Thôi được rồi ! Nếu họ đã nghĩ mình vậy ... Thì chấm dứt tại đây thôi ...

Cũng chẳng cần nói nhiều, con bé bất ngờ đứng dậy, cúi đầu chào và lạnh lùng bước đi như lúc vừa mới tới ... Để lại cho hai người một sự ngạc nhiên không tài nào giải thích nổi !

- Cô ta sao vậy ?! Chúng ta nói sai chắc !!!
- Thôi ... Không cần bận tâm em ạ ! Có lẽ nó đã biết điều !
- Ủm ! Đi thôi ! Loại con gái đó không đáng để được lọt vào mắt xanh của Kyoshi

.....

Nó chạy vụt đi trong đêm tối ... Đóng chặt cửa lại ... Và nước mắt rơi ... Chỉ một mình nó thôi ...

Sao họ lại có thể nói những lời đó được cơ chứ !!

Sao Trái Đất này lại tròn thế cơ chứ !!!

Sao dương của Kyoshi lại có thể là cha ruột của nó được cơ chứ !!!

Sao tất cả mọi chuyện đến với nó đều “khốn kiếp” vậy !!!

Nó như muốn đập tan tất cả !!!

Nó muốn chết !!!

Nó muốn kết thúc tất cả !!!

Bằng một dấu chấm hết !!!

Đêm hôm ấy , khi con bé trở về , nó không thấy mẹ ... nhưng những cảm xúc xáo trộn hiện thời cũng khiến nó chẳng mấy quan tâm ...

Chỉ có một điều ... mà nó không để ý được rằng ... Bà Aisawa đã trở về ngay sau nó.

Mong một bình minh ...

[Tối hôm ấy, khi ông bà Nawatabe trở về nhà ...]

Thấy thằng Kyoshi vẫn còn nằm gà gật trên salon chưa đi ngủ, bà Nawatabe cất tiếng gọi nó vào phòng – giọng vô cùng nghiêm nghị .

- Kyoshi ! Vào phòng làm việc nói chuyện với mẹ !

Đưa đôi mắt mơ màng qua nhìn mẹ, vừa đi hấn vừa xoa xoa cái đầu xù như tổ nhím của mình mà chẳng hiểu chuyện gì.

- Có chuyện gì vậy mẹ ?!

Ngồi an tọa trên chiếc ghế xoay vòng của mình, bà bắt đầu cất cái thứ giọng sắc lạnh của mình lên mà cảnh cáo hấn .

- Chấm dứt ngay chuyện với con bé đó đi !

Hấn ngây người, có vẻ ngỡ ngàng ...

- Con bé nào cơ mẹ ?!

- Kimio Aisawa ! Mẹ không muốn con có bất cứ quan hệ gì với nó nữa !!!

“Kimio Aisawa” – nhắc đến cái tên này khiến hấn tỉnh cả người !

Nhưng sao mẹ lại cấm ! Giữa họ có chuyện gì ?!

Mà có chuyện gì thì hấn cũng không quan tâm !!

Lần này ... hấn quyết không để mẹ can thiệp vào chuyện tình cảm của những như những vụ trước nữa ! Đối với Kimio không phải “chơi đùa” để mà có thể chấm dứt dễ dàng chỉ bằng một vài lời nói như thế !

Kyoshi gắt lên :

- Tại sao con phải làm vậy !!!!
- Vì mẹ muốn như vậy !! Con không được cãi !!

Bất ngờ đứng phắt dậy, hấn đập bàn cái rầm, rồi bắt đầu to tiếng !!!

- Con không nghe !! Lần này con sẽ không nghe mẹ đâu !! Tại sao mẹ luôn muốn con làm theo ý mẹ chứ !!!
Tại sao mẹ không cho con chút tự do !!!

Hấn quát âm lên khiến bà ta sững sờ ...

Lẳng nghe từng lời rành rọt !!!

Sao thằng con trai “quý tử” của mình lại dám cãi bà một cách xác xược như vậy chứ ?!!

Lần đầu tiên đấy !!! Phải chăng là vì con nhỏ Kimio kia ??!!!! Thế thì lại càng không được !! Mình phải cho nó thấy là mình quan trọng hơn mấy đứa con gái đó ...

Nghĩ vậy, bà liền vờ nhăn nhăn trán, rồi bất ngờ ngã gục xuống nền nhà khiến ông Nawatabe vội vàng đến bên đỡ bà dậy, nét mặt hốt hoảng ... vô tình buông lời quát Kyoshi !

- Con thôi đi !!! Làm cái trò gì thế !!! Mẹ nói phải nghe, cãi như vậy mà được à !!!

Bất ngờ , hấn đưa ánh mắt giận dữ nhìn thẳng vào mặt lão ta , rồi quát lớn !!!

- Ông là cái thá gì mà đòi ra lệnh cho tôi !! Im mồm đi ...

Vừa dứt lời ...

Bỗng ...

Hấn nghe thấy tiếng ” Bốp !!! ” áp thẳng vào mặt mình ...

Ngỡ ngàng nhìn sang, hấn nhận ra ... bà Nawatabe vừa tát hấn ... Chỉ vì ông ta !!!!

Mẹ nữ tát hấn chỉ vì một người đàn ông có tư cách là “dượng” ?!!

Mẹ coi trọng lời nói của ông ta hơn bản thân hấn rồi sao ?!!

Trong mắt mẹ con không bằng hấn nữa sao ?!!

Hay là bị hình ảnh kia làm ở nhạt rồi ...

Giương đôi mắt hấn học đồ hoe lên nhìn mẹ ...

Hấn có cảm giác như có thứ gì mằn mặn sắp tràn qua nơi khóe mắt ...

Một luồng cay xè bỗng sộc lên nơi sống mũi ... Hít một hơi dài ... Kyoshi bất ngờ lao ra khỏi cửa, không thèm ngoảnh lại nhìn tới lần thứ hai.

Bà từ từ khụy xuống ... Cảm giác tái tê lan tràn toàn cơ thể khi đối mặt ánh mắt hấn học của thằng con trai ... Lần đầu tiên nó dám hỗn với bà như thế !! Lần đầu tiên nó dám nhìn bà bằng ánh mắt rực lửa như thế !! Vì một đứa con gái mới quen sao ?!!! Tim bà đau ...

.....

Đã hai ngày kể từ khi mẹ nói không cho hấn gặp Kimio nữa, tuyệt nhiên ... cũng không thấy sự xuất hiện của con bé ở bất cứ đâu. Làm cách nào cũng không liên lạc được, điện thoại thì tắt máy, gọi đến nhà thì không ai nghe, trường học dường như đã bỏ. Lòng hấn bỗng nhiên rục rạo những nỗi niềm lo lắng như lửa đốt, khó chịu vô cùng ... Kyoshi quyết định tới tận nơi để tìm kiếm !!!

Đứng trước căn nhà màu xanh xinh xắn nhưng ảm đạm, thậm chí còn chẳng thấy bóng người ra vào, qua lại nơi đây ... Hay là sai địa chỉ ?! Mà thôi, cứ bấm chuông thử xem cái đã. Thông tin này đúng mà ~_~!

.....

“Kính coongggggggg !!!”

“Kính coonggggggggggggggggggg !!! ”

....

Tiếng chuông cứ vang lên từng hồi mà chẳng thấy ai ra mở cửa, Kyoshi bắt đầu thấy người bực bội ! Chưa bao giờ hắn phải chờ đợi ai lâu như thế !!! Chỉ có con bé thôi đấy =.=”!

.....

[Ở trong nhà ...]

8. Chương 8 - End

Con bé đang ngồi thần thờ phía sân sau, nó chỉ lặng lẽ vậy thôi, dường như trở nên trầm cảm hơn từ “ngày hôm ấy”. Không nói, không cười, không đi chơi hay giao tiếp với ai hết, có lẽ nó đã thực sự gặp phải một cú sock không nhỏ - bà Aisawa nghĩ vậy mà thậm buồn. Buồn cho đứa con gái bé nhỏ trước kia luôn nở nụ cười và vô cùng rạng rỡ của bà ! Chỉ có nó là người duy nhất còn khiến bà vui, cho bà một tâm hồn ấm áp ... Nhưng giờ đây, nhìn nó ... bà lại càng thêm chạnh lòng ...

Nghe thấy tiếng bấm chuông liên hồi, bà Aisawa bỗng cảm thấy sốt ruột, định ra mở cửa thì Kimio đột nhiên giữ lại, nó đặt vào lòng bàn tay bà một chiếc máy thu âm nho nhỏ, rồi nói rằng hãy đưa cho hắn. Bà gạt đầu, rồi vội vã bước ra ...

.....

Nhìn thấy cánh cửa màu trắng bất ngờ mở ra, lòng Kyoshi thầm vui sướng ... nhưng tất cả dường như vụt tắt ... khi đứng trước hắn là một người phụ nữ tầm 40 tuổi – không phải Kimio.

Người đàn bà nhả nhận ấy cất tiếng hỏi :

- Cậu là Kyoshi Nawatabe ?!

- Vâng ! Là cháu !

Nhẹ nhàng đặt vào tay hắn chiếc máy thu âm mà đứa con gái dặn đưa cho, bà Aisawa khẽ mỉm cười phúc hậu.

- Con gái tôi bảo đưa thứ này cho cậu !

Cầm trên tay chiếc máy thu âm đã cũ nhưng ... rất quen ! Hắn dường như chết đứng khi nhận ra ... nó chính là thứ đã thu lại cuộc nói chuyện của mình với thằng Hotaru hai tháng trước đây. Sao nó lại lọt vào tay Kimio được ?!! Phải chăng con bé đã nghe thấy tất cả, và nó đã hiểu theo những gì mà nó thấy. Lòng hắn như thất lại, chỉ vì một phút lơ lăm ...

Nhưng biết phải làm sao để giải thích với con bé bây giờ, có lẽ nó sẽ chẳng bao giờ muốn gặp mặt hắn nữa !!!

Bỗng, tiếng bà Aisawa vang lên như cắt đứt mọi dòng suy nghĩ xáo trộn hiện thời của hắn.

- Tôi có thể nói chuyện với cậu được chứ ?!

Kyoshi lúng túng , rồi lại khẽ gạt đầu bối rối ...

- Hơ... dạ ... Vâng, thưa bác !

.....

Dừng lại ở một quán trà thanh tịnh có kiến trúc tao nhã theo kiểu Nhật cổ gần đó, hắn và bà ngồi xuống, bắt đầu câu chuyện.

Bình tĩnh nhấp một ngụm trà lên miệng, bà thản nhiên mở lời :

- Cậu yêu con gái tôi thật lòng chứ ?!

Giật mình trước câu hỏi của mẹ Kimio, sao bác ấy lại hỏi thế ?! Chẳng nhẽ bác ấy không tin vào tình cảm của mình, hay đó mới chính là suy nghĩ của Kimio ????!

Nghĩ vậy, hắn liền trả lời ngay tức khắc :

- Tất nhiên , thưa bác !!!

Đưa ánh mắt không mấy ngạc nhiên nhưng có chút phân vân sang nhìn Kyoshi, bà Aisawa lại bắt đầu “thăm vắn”.

- Vậy cậu biết nội dung trong đoạn thoại kia rồi chứ ?!

Nhắc đến đây, hần bắt đầu khựng lại, cúi mặt xuống ngại ngần trả lời ..

- Vâng ... thưa bác ... Nhưng ... Cháu thật sự ... Cháu xin thề !!! Tình cảm của cháu đối với Kimio là thật sự !!! Cháu có thể giải thích !!

- Ủm ! Tôi hiểu , cậu có thể giải thích !

.....

- Thực ra , đoạn thoại ghi âm này đã được thu từ lâu lắm rồi , cũng khoảng chừng hơn 2 tháng trước . Có thể nói thẳng ra rằng , hồi ấy cháu chưa thật sự thích Kimio, nên ...

- Nên cậu và người bạn của cậu đã làm ra những trò này để quyến rũ con Kimio nhà tôi sa vào lưới ?!

- Vâng ... thưa bác ... Cháu rất xin lỗi, vì quan điểm lúc đó của tụi cháu đối với tụi con gái chỉ là chơi bời. Nhưng, cháu xin thề, cho đến khi gặp Kimio – thì suy nghĩ của cháu đã hoàn toàn thay đổi !!!

- Thay đổi ?! Như thế nào ?!

- Thực sự , lúc đầu ... cháu cũng chỉ có ý định chơi bời, chinh phục cô ấy như những đứa con gái khác. Nhưng, sau này, sau khi đã được tiếp xúc, được nói chuyện và tâm sự với cô ấy nhiều hơn, nhận ra con người không hề lạnh lùng mà vô cùng ấm áp trong cô ấy. Thì cháu thật sự thấy được, con tim cháu đã rung động hoàn toàn ... không hề có chút giả dối ! Xin bác hãy tin cháu !!! ”

Bà Aisawa ngồi im nghe những lời giải thích của Kyoshi mà gật gù thăm chấp nhận, bởi bà cũng cảm nhận được ... tình cảm của hần đối với con gái bà là thật. Nhưng, có một chuyện còn khó có thể chấp nhận hơn. Đó là ...

- Cậu biết ông Hoshino Nawatabe chứ ?!

- Ý bác là ... dượng của cháu ?!

Quả không ngoài dự đoán của bà !!! Tay cầm cốc trà bắt đầu run ...

- Ủm ... ngoài ra ... cậu nên biết lý do thật sự khiến hai đứa không nên gặp nhau nữa ...

- Lý do ?!! Lý do gì cơ ạ ?!!!

- Dượng của cháu cũng chính là cha ruột của Kimio ...

Những lời mà bà Aisawa vừa nói ... không khác gì sấm đánh ngang tai thẳng Kyoshi ... người hần như sững ra trong giây lát ... ánh mắt đờ đẫn, đầu óc hoang mang ... không nghĩ được cái gì ra hồn ...

- Bác ... bác nói thật chứ ! Sao ... sao có thể thế được !!! CHÁU KHÔNG TIN !!!

Bất ngờ, hần lại hét toáng lên trong cơn giận dữ mà quên mất ... người ngồi trước mình là mẹ của Kimio - ____-”!

.....

Cơn phẫn uất dần lắng xuống sau khi bà Aisawa từ từ khuyên bảo, hần bắt đầu tỉnh ra và không còn suy nghĩ nông cạn nữa (thực ra đang định đi “kill” lão luôn rồi đấy). Thở đều cho lòng tĩnh lại, Kyoshi bắt đầu suy nghĩ một lát rồi hần quyết định nhờ mẹ Kimio cùng thực hiện một kế hoạch “hồi sinh” .

- Bác giúp cháu chuyện này được chứ ?!

- Chuyện gì ?!

Chuyến xe buýt hai người .

Vẫn như mọi ngày, con bé lại lặng lẽ ngồi bên ngoài hiên, thần thờ ngắm nhìn những bụi hồng gai màu phấn đã leo kín đầy cả một mảng tường . Hồi tưởng về những chuyện đã qua ... Nó cảm thấy chán ngán tất cả !!! Tưởng chừng như đã xây dựng được ình một cuộc sống mới – nào ngờ ... những bức tường ấy chỉ là giả dối – sụp đổ trong phút chốc khiến nó ngỡ ngàng đến mức không thể kịp nhận ra ...

Siết chặt những chiếc lá phong màu đỏ rụng xuống trong tay , những lời nói văng vẳng trong đoạn ghi âm kia lại chợt ùa về tâm trí nó khiến nước mắt con bé chực trào rơi !!!

Bỗng , tiếng mama chợt vang lên làm nó giật bắn cả mình.

- Mio-Chan , con đang khóc đấy à ?!

Vội vàng lấy tay gạt đi chút lệ buồn còn vương trên khóe mắt, nó khẽ mỉm cười gượng gạo mà khiến bà Aisawa đau đến tái lòng.

- Đâu ... đâu có hả mẹ !

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, bà nắm chặt lấy tay con bé, rồi nói :

- Con có muốn chuyển đi nơi khác không ?!

Kimio ngỡ ngàng, nó dường như không tin nổi vào những gì mình vừa mới nghe .

- Sao cơ ạ ?! Chuyển đi ?!!!

- Phải ! Chúng ta sẽ chuyển đi, đến một nơi thật xa, một nơi mà chẳng ai biết chúng ta là ai ! Một nơi để chúng ta xây dựng một cuộc sống mới , để quên đi hết những niềm đau đã vương lại nơi mảnh đất này . Mẹ cũng đã quá chán ngán cái cuộc sống đầy khổ đau như thế này lắm rồi !!! Con đi cùng mẹ nhé ?!

Nó nhìn mẹ , bắt giác bản thân vài giây ... suy nghĩ mơ màng rồi gật đầu ngay tức khắc .

- Chắc phải vậy thôi mẹ ạ !

Ừ thì , chuyển đi ! Đến một nơi thật xa , nó sẽ chẳng còn phải đối mặt và nghe kể về những người đã làm cho nó đau khổ nữa !

Sáng hôm sau, con bé uể oải thức dậy , nhìn vào đồng hành lý đã được chuẩn bị cẩn thận từ tối qua . Nó lại thở dài chán nản “sắp phải rời xa nơi này rồi !”.

Nhoài mình bật dậy, con bé lại lóc cóc chạy ra ngoài gọi mẹ xem sao. Nhưng, tìm mãi, gọi mãi ... Tuyệt nhiên – không - thấy - mẹ - đâu - nữa !!! Bất giác ... Nó chợt gục xuống, bất lực, hoang mang ... cảm giác như bị bỏ rơi ... Chẳng nhẽ đến mẹ cũng bỏ nó mà đi sao ... Mẹ ơi !!!

Thần thờ trở về phòng, nó đi qua khu bếp và vô tình phát hiện ra một bức thư đã được để lại ngay ngắn trên bàn ăn.

Con bé vội vàng mở ra xem với tất cả sự hồi hộp và lo lắng trong lòng ...

”Gửi Kimio – con gái yêu quý !

Mio-Chan à , xin lỗi con vì mẹ có chuyện bận đột xuất nên phải đi trước mà không kịp báo cho con được . Nhưng không sao đâu , địa chỉ nơi chúng ta cần đến , mẹ đã viết trong thư rồi , con cứ ra bến xe buýt cũ mà đi sau cũng được .

Nói thật , những ngày qua nhìn thấy con cứ trầm lặng như thế , lòng mẹ cũng đau khổ lắm . Biết rằng nói gì cũng là vô ích , nhưng mẹ chỉ muốn khuyên con một điều rằng ” Bất cứ chuyện gì , dù là tốt xấu , cũng đều có lý do của nó . Trước khi nhìn nhận một điều gì , con nên tìm hiểu kỹ , không chỉ nhìn bằng mắt , và lắng nghe bằng tai ... con còn cần phải cảm nhận bằng những cảm xúc chân thành của trái tim nữa . Chẳng phải con đã từng nói muốn tự tạo ình một cuộc sống mới rồi hay sao ! Vậy bây giờ còn bận tâm đến người đàn ông tệ bạc đó làm gì !! Hãy gạt bỏ hình ảnh của ông ta ra khỏi tâm trí con , như 12 năm về trước ấy . Và hãy sống cho riêng mình , theo cảm nhận của trái tim mình ... Mẹ tin , tất cả đến với con sẽ không chỉ là khoảng tối !”

Gấp bức thư của mẹ lại , nó cảm thấy còn nhiều điều mờ mịt , khó hiểu lắm ! Chẳng hạn như ... những sự thật nào đó ? ! Còn chuyện về sự xuất hiện của ông ta, có lẽ con bé cũng hiểu ... Nhưng, bỗng nó giật mình “sao mẹ lại biết” !!

Trở về 5 ngày trước đó ...

Thực ra tối hôm ấy, khi trở về nhà, không thấy Kimio đâu, chỉ để ý chiếc điện thoại trên bàn bị vứt lộn lộn ... có vẻ là lạ. Bà bắt đầu bấm nút “quay lại” để nghe thử xem cuộc nói chuyện giữa con gái mình và người vừa gọi tới là như thế nào. Và rồi ... bà cũng tới nhà hàng Nadesiko ...

Chiều nay nắng dịu , gió thổi nhẹ nhàng cũng chỉ đủ làm mơn man làn tóc mai của nó . Lóc cóc xách đồng hành lí ra trạm xe bus , nó lại lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc và chờ đợi như mọi ngày .

Thần thờ nhìn dòng người qua lại, từng cặp, từng đôi, quần quít bên nhau ... nó chợt thấy chạnh lòng, bởi giờ đây , chỉ có mình nó mà thôi . Bất ngờ , chiếc xe buýt màu hồng xinh xắn đột ngột dừng lại trước mặt con bé khiến nó chợt giật mình . Trở lại với hiện tại , những suy nghĩ vẫn vương bóng chốc tan biến ...

Hì hục bước lên xe cùng cả đồng hành lí nặng trĩu , nó thở dài mệt mỏi !

Vừa bước vào trong, bất ngờ ... nó lại thấy cánh cửa ra vào đột nhiên đóng lại ... y như ... những lần trước .

Ừ thì , cũng chẳng sao đâu , chắc là xe nào cũng vậy thôi . Vô tình đi qua chỗ ông tài xế , con bé chợt giật mình khi nhìn thấy chiếc mặt nạ hình trái tim màu hồng lạ hoắc được dính ngay trên mặt ông ý ! Nó lặng lẽ lướt vội qua rồi lẩm bẩm “Khiếp hồn ! Bây giờ đeo mặt nạ màu sắc mà mốt mới của mấy ông tài xế ý sao hả trời !!”

Bỏ qua chuyện đó trong đầu, nó lại tiến tới chiếc ghế hàng thứ 3 quen thuộc, rồi thần nhiên ngồi xuống mà quên không để ý ... ” tất cả mọi thứ xung quanh nó đều có màu hồng ”. Những tia nắng trong xanh buổi sớm mai khẽ lướt nhẹ qua những ô cửa kính màu hồng khiến chúng cũng được phản chiếu lại bằng thứ ánh sáng lung linh rực rỡ hơn nhường nào . Hàng loạt ghế và rèm trên xe đều được thay đổi đồng điệu bằng một chất liệu vải màu hồng xinh xắn rất bắt mắt . Với những âm thanh rung rinh trong suốt được phát ra từ những chiếc chuông màu hồng ngộ nghĩnh treo trên xe cũng khiến lòng người cảm thấy dịu dàng hơn ...

Rồi bất ngờ, ngay khi tên tài xế đeo mặt nạ bấm nhẹ vào một nút nào đó trên bộ điều khiển, tức thì ... tất cả những chiếc ghế xung quanh nó đều đồng loạt ” nở ” hoa !!!

Đó là những bông hoa màu hồng phấn tươi tắn được “mọc” lên đầy rẫy trên những thành và mặt ghế !!! Lung linh rực rỡ ... khiến nó như chìm ngập trong cảnh sắc tuyệt vời này ... Còn chưa hết ngỡ ngàng, con bé lại tròn mắt khi nhìn thấy hình ảnh của thằng Kyoshi từ từ xuất hiện trên màn hình chiếc tivi phía trước ...

Trước mặt nó là thằng Kyoshi , hình ảnh của hắn đang dần dần hiện lên trong màn hình tivi ngay phía trước . Nó thấy hắn vẫn đang ngồi đó , bên cạnh đồng cỏ lau màu trắng sữa được điểm những chấm hồng nhẹ nhàng màu phấn , với vẻ mặt hết sức thành khẩn , Kyoshi bắt đầu nói .

- Kimio à ! Nghe anh nói vài lời được không , đừng tắt cũng đừng bỏ đi nhé ... Hãy cho anh một lần , một cơ hội thôi ... để giải thích . Anh không muốn chuyện của chúng mình cứ lặng lẽ kết thúc mà không rõ lý do thế này ...

Nhìn thấy hình ảnh hắn, nó đang định đứng phắt dậy bước ra ngoài – nhưng, những lời hắn nói – lại khiến con bé trở nên tò mò và muốn ở lại nghe tiếp xem sao .

- Anh xin lỗi ... Lời đầu tiên anh muốn nói với em là anh xin lỗi ...

Anh xin lỗi vì đã không nhận ra rằng ngay từ lần đầu gặp em , trái tim anh đã hoàn toàn rung động ... vậy mà anh vẫn cho ... đó chỉ là một cảm xúc nhất thời .

Anh cũng xin lỗi vì đã từng coi đó chỉ là một trò đùa chinh phục và thốt ra những lời cợt nhả trong đoạn ghi âm khiến em đau lòng ...

Anh thật sự xin lỗi em vì đã không sớm nhận ra tình cảm của mình ... để giải thích cho em , để xin em tha thứ ...

Anh xin lỗi , anh thật sự muốn xin lỗi em nhiều lắm ...

Nhưng, lời anh muốn nói nhất với em vẫn là ... Anh yêu em ...

Kimio à, tha thứ cho anh nhé ! Anh xin thề rằng tình cảm lúc này của anh là hoàn toàn chân thật !! Bởi nó đã không phải là trò đùa từ lâu lắm rồi ... Hãy hiểu và bỏ qua cho anh , một lần thôi được không em ...

Hãy gạt bỏ hết quá khứ , cũng như người cha đã làm em đau khổ suốt quãng thời gian dài 12 năm qua ... Hãy quên ông ta đi , và chúng mình sẽ làm lại từ đầu ... Đừng lo lắng gì cả , vì anh sẽ mãi ở bên em ...

Anh luôn yêu em , như trước đây , bây giờ , sau này... và mãi mãi ...

Hãy cho anh một cơ hội ! Em nhé ... ”

Nó xúc động , nước mắt cứ giàn ra nhạt nhòa cả đôi bờ má , dâng tràn lên hai khóe mắt cay xè . Con bé lấy tay che miệng khóc nức lên không thành tiếng ... Phải chăng những điều hần nói là thật tâm !!!

Thậm chí còn chưa hết ngỡ ngàng , “tên tài xế” lại từ từ quay lại , dần dần tháo chiếc mặt nạ hình trái tim trên mặt mình xuống , “hần” mỉm cười thật lãng tử rồi đưa ánh mắt trân trân qua nhìn con bé ...

- Thưa cô ! Bây giờ cô muốn đi đâu !

Con nhóc bật cười , nó bật cười trong nước mắt vì không giấu nổi sự sung sướng của mình .

- Đến một nơi ... chỉ có hai ta ...

Vừa dứt lời , những bánh xe bắt đầu chuyển động , đưa chúng đến một nơi rất xa ... một khung trời riêng chỉ dành riêng cho hai đứa nó . Đó là nơi có cánh đồng lau màu trắng sữa xen lẫn những bông hồng phấn rải rác khắp nơi bên bờ cỏ xanh mơn mẩn cạnh một dòng sông màu ngọc chảy róc rách nhẹ nhàng . Nơi có một bàn tiệc với tất cả mọi thứ đều màu hồng được dựng lên trên những ánh nến lung linh đến diệu kỳ . Nơi có hàng ngàn cánh hoa màu hồng phấn được xếp lại thành một hình trái tim khổng lồ mà ở giữa đó là hai chữ “K” biểu tượng cho tên tụi nó ... “Kyoshi love Kimio ” ...

Nơi mà hần đã nhẹ nhàng cầm lấy đôi bàn tay con bé , đưa lên môi và dịu dàng nói .

- Làm người yêu anh nhé ...

Nơi mà nó đã e thẹn ngập ngừng mãi rồi cuối cùng cũng phải ... gật đồng đồng ý khiến hần như nhảy cẫng lên vì hạnh phúc . Ôm chặt con bé trong tay , hần nhẹ nhàng cúi xuống , khẽ nhắc chiếc cằm bé nhỏ ngọc ngà của nó lên và trao cho nó một nụ hôn nồng ấm ...

Dưới ánh nến lung linh ... Gió vẫn thổi ... Cánh đồng lau vẫn lay ... Những cánh hồng màu phấn vẫn rải rác bay ... Và trái tim chúng thì dường như ấm dần lên theo đó ...

Tương lai không biết sẽ ra sao , chỉ cần hạnh phúc trong hiện tại ... Hãy cảm thấy đủ và nên biết trân trọng những gì mình đang có ...

THE END...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thieu-gia-va-co-gai-con-do>